

ZAKON

O RATIFIKACIJI KONVENCIJE UJEDINJENIH NACIJA PROTIV KORUPCIJE

("Sl. list SCG - Međunarodni ugovori", br. 12/2005)

ČLAN 1

Ratifikuje se Konvencija Ujedinjenih nacija protiv korupcije, koja je usvojena u Njujorku 31. oktobra 2003. godine, u originalu na arapskom, engleskom, francuskom, kineskom, ruskom i španskom jeziku.

ČLAN 2

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

KONVENCIJA UJEDINJENIH NACIJA PROTIV KORUPCIJE

PREAMBULA

Države ugovornice ove konvencije,

Zabrinute zbog ozbiljnosti problema i pretnji koje korupcija predstavlja za stabilnost i bezbednost društava, podrivajući institucije i vrednosti demokratije, etičke vrednosti i pravdu, te ugrožavajući održiv razvoj i vladavinu prava,

Zabrinute takođe zbog povezanosti korupcije i drugih oblika kriminala, posebno organizovanog kriminala i privrednog kriminala, uključujući pranje novca,

Zabrinute nadalje zbog slučajeva korupcije koji uključuju ogromne količine sredstava koja mogu predstavljati značajan deo resursa država, a koji prete političkoj stabilnosti i održivom razvoju tih država,

Ubeđene da korupcija nije više lokalna stvar već transnacionalna pojava koja pogađa sva društva i privrede, što čini međunarodnu saradnju na njenom sprečavanju i suzbijanju neophodnom,

Ubeđene takođe da je potreban sveobuhvatni i multidisciplinarni pristup za efikasno sprečavanje i borbu protiv korupcije,

Ubeđene nadalje da pružanje tehničke pomoći može igrati značajnu ulogu u povećanju sposobnosti država, uključujući i jačanje kapaciteta i izgradnju institucija, da uspešno sprečavaju i da se bore protiv korupcije,

Ubeđene da nezakonito sticanje ličnog bogatstva može biti posebno štetno po demokratske institucije, nacionalne privrede i vladavinu prava,

Odlučne da na efikasniji način spreče, otkriju i preduprede međunarodni transfer nezakonito stečenih sredstava i da ojačaju međunarodnu saradnju u povraćaju sredstava,

Uviđajući značaj osnovnih načela propisanog zakonskog postupka u krivičnom postupku i građanskom i upravnom postupku za donošenje presuda u vezi sa imovinskim pravima;

Imajući u vidu da je sprečavanje i iskorenjivanje korupcije odgovornost svih država, te da one moraju međusobno sarađivati, uz podršku i angažovanje pojedinaca i grupa izvan javnog sektora, kao što su civilno društvo, nevladine organizacije i organizacije lokalnih zajednica da bi napori u ovoj oblasti bili uspešni,

Imajući takođe u vidu načela dobrog upravljanja javnim poslovima i javnom imovinom, pravičnost, odgovornost i jednakost pred zakonom, te potrebu zaštite integriteta i negovanja kulture odbacivanja korupcije,

Odajući priznanje Komisiji za sprečavanje kriminala i krivično pravosuđe, te Uredu Ujedinjenih nacija za borbu protiv droga i kriminala za rad u sprečavanju i borbu protiv korupcije,

Podsećajući na rad drugih međunarodnih i regionalnih organizacija u ovoj oblasti, uključujući aktivnosti Afričke unije, Saveta Evrope, Saveta za carinsku saradnju (takođe poznatog kao Svetska carinska organizacija), Evropske unije, Lige arapskih država, Organizacije za ekonomsku saradnju i razvoj i Organizacije američkih država,

Konstatujući sa uvažavanjem multilateralne instrumente za sprečavanje i borbu protiv korupcije, uključujući, između ostalog, Interameričku konvenciju protiv korupcije koju je usvojila Organizacija američkih država 29. marta 1996,¹ Konvenciju o borbi protiv korupcije koja uključuje funkcionere Evropskih zajednica ili funkcionere država članica Evropske unije koju je usvojio Savet Evropske unije 26. maja 1997,² Konvenciju o borbi protiv podmićivanja stranih javnih funkcionera u međunarodnim poslovnim transakcijama koju je usvojila Organizacija za ekonomsku saradnju i razvoj 21. novembra 1997,³ Krivično-pravnu konvenciju o korupciji koju je usvojio Ministarski komitet Saveta Evrope 27. januara 1999,⁴ Građansko-pravnu konvenciju o korupciji koju je usvojio Ministarski komitet Saveta Evrope 4. novembra 1999,⁵ te Konvenciju Afričke unije o sprečavanju i borbi protiv korupcije, koju su usvojili šefovi država i vlada Afričke unije 12. jula 2003,

Pozdravljajući stupanje na snagu 29. septembra 2003. godine Konvencije Ujedinjenih nacija protiv transnacionalnog organizovanog kriminala,⁶

Saglasile su se o sledećem:

¹ Videti E/1996/99.

² *Službeni glasnik Evropskih zajednica*, C 195, 25. jun 1997.

³ Videti *Inicijative protiv korupcija, a za veći integritet u zemljama u razvoju* (publikacija Ujedinjenih nacija, prodajni br. E.98 III.B.18).

⁴ Savet Evrope, *Seriya evropskih ugovora*, br. 173.

⁵ *Ibid.*, br. 174.

⁶ Rezolucija Generalne skupštine 55/25, aneks I.

Poglavlje I OPŠTE ODREDBE

Član 1

Izjava o ciljevima

Ciljevi ove konvencije su:

(a) da se unaprede i ojačaju mere za efikasnije i uspešnije sprečavanje i borbu protiv korupcije;

(b) da se unapredi, olakša i podrži međunarodna saradnja i tehnička pomoć u sprečavanju i borbi protiv korupcije, uključujući povraćaj sredstava;

(v) da se unapredi integritet, odgovornost i pravilno upravljanje javnim poslovima i javnom imovinom.

Član 2

Upotreba izraza

Za svrhe ove konvencije izraz:

(a) "Javni funkcioner" označava: (i) svako lice koje vrši zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili sudsku funkciju države ugovornice, bilo da je imenovano ili izabrano, bilo da je ona stalna ili privremena, plaćena ili neplaćena, bez obzira na rang tog lica; (ii) svako lice koje obavlja javnu funkciju, uključujući u javnom organu ili javnom preduzeću ili vrši javnu službu prema definiciji domaćeg zakonodavstva države ugovornice i na način kako se primenjuje pravo te države ugovornice u odnosnoj oblasti; (iii) svako drugo lice definisano u pravu države ugovornice kao javni funkcioner. Međutim, u smislu nekih posebnih mera sadržanih u Poglavlju II ove konvencije, termin "javni funkcioner" može označavati svako lice koje obavlja javnu funkciju ili vrši javnu službu prema definiciji zakonodavstva države ugovornice i shodno primeni u odnosnoj oblasti prava te države ugovornice;

(b) "Strani javni funkcioner" označava svako lice koje vrši zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili sudsku funkciju strane zemlje, bilo da je na nju imenovano ili izabrano, te svako lice koje obavlja javnu funkciju za stranu zemlju, uključujući u javnom organu ili javnom preduzeću;

(v) "Funkcioner javne međunarodne organizacije" označava međunarodnog službenika ili svako lice koje takva organizacija ovlasti da deluje u ime te organizacije;

(g) "Imovina" označava dobra svih vrsta, bilo materijalna ili nematerijalna, pokretna ili nepokretna, fizička ili nefizička, te pravne dokumente ili instrumente kojima se dokazuju pravo vlasništva ili interes u tim dobrima;

(d) "Sredstva stečena izvršenjem krivičnog dela" označava svaku imovinu koja potiče od, ili je stečena, posredno ili neposredno, izvršenjem krivičnog dela;

(đ) "Zamrzavanje" ili "zaplena" označava privremenu zabranu transfera, konverzije, raspolaganja ili otuđenja imovine ili privremeno preuzimanje čuvanja ili kontrole imovine na osnovu naloga koji izda sud ili drugi nadležni organ;

(e) "Konfiskacija", što obuhvata plaćanje kazne, gde je potrebno, označava trajno lišavanje imovine na osnovu naloga suda ili drugog nadležnog organa;

(ž) "Predmetno krivično delo" označava svako krivično delo čije izvršenje stvara sredstva koja mogu postati predmet krivičnog dela definisanog u članu 23. ove konvencije;

(z) "Kontrolisana isporuka" označava tehniku dozvole izlaska, prolaska ili ulaska nezakonitih ili sumnjivih pošiljki na teritoriju jedne ili više država, uz znanje ili pod nadzorom nadležnih organa, s ciljem da se istraži krivično delo i identifikuju lica koja učestvuju u vršenju tog krivičnog dela.

Član 3

Delokrug primene

1. Ova konvencija se, shodno svojim odredbama, primenjuje u cilju sprečavanja, istrage i krivičnog gonjenja korupcije, te zamrzavanja, zaplene, konfiskacije i povraćaja sredstava stečenih izvršenjem krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom.

2. U cilju primene ove konvencije nije neophodno, osim ako u ovoj konvenciji nije drugačije navedeno, da krivična dela predviđena u njoj imaju za posledicu štetu ili da naškode državnoj imovini.

Član 4

Zaštita suvereniteta

1. Države ugovornice izvršavaju obaveze iz ove konvencije na način koji je u skladu s načelima suverene jednakosti i teritorijalnog integriteta država, te nemešanja u unutrašnje stvari drugih država.

2. Nijedna odredba u ovoj konvenciji ne daje pravo državi ugovornici da na teritoriji druge države vrši nadležnost i funkcije koje isključivo pripadaju organima te druge države prema njenom zakonodavstvu.

Poglavlje II PREVENTIVNE MERE

Član 5

Politika i praksa sprečavanja korupcije

1. Svaka država ugovornica, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, dužna je da razvija i primenjuje ili održava delotvornu, koordiniranu politiku sprečavanja korupcije kojom se unapređuje učešće društva i odražavaju načela vladavine prava, dobrog upravljanja javnim poslovima i javnom imovinom, integritet, transparentnost i odgovornost.
2. Svaka država ugovornica nastojaće da ustanovi i unapredi efikasnu praksu usmerenu na sprečavanje korupcije.
3. Svaka država ugovornica nastojaće da redovno vrši procenu odgovarajuće pravne regulative i upravnih mera u cilju utvrđivanja njihove adekvatnosti za sprečavanje i borbu protiv korupcije.
4. Države ugovornice, prema potrebi i u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, sarađivaće međusobno i sa odgovarajućim međunarodnim i regionalnim organizacijama na unapređenju i razvijanju mera iz ovog člana. Ta saradnja može obuhvatiti učešće u međunarodnim programima i projektima usmerenim na sprečavanje korupcije.

Član 6

Telo ili tela za sprečavanje korupcije

1. Svaka država ugovornica osnivaće prema potrebi, u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, telo ili tela za sprečavanje korupcije sredstvima kao što su:
 - (a) primena politike navedene u članu 5. ove konvencije i, po potrebi, vršenjem nadzora i koordinacije u primeni te politike;
 - (b) unapređenje i širenje znanja o sprečavanju korupcije.
2. Svaka država ugovornica obezbediće telu ili telima navedenim u tački 1. ovog člana potrebnu nezavisnost, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, kako bi to telo ili tela mogla vršiti svoje funkcije efikasno i neometano od bilo kakvog neopravdanog uticaja. Treba obezbediti neophodna materijalna sredstva i kvalifikovano osoblje, kao i obuku tog osoblja za obavljanje svojih funkcija.

3. Svaka država ugovornica obaveštava generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o nazivu i adresi jednog ili više organa koji mogu pomoći drugim državama ugovornicama u razradi i primeni posebnih mera za sprečavanje korupcije.

Član 7

Javni sektor

1. Svaka država ugovornica nastojaće da, gde je potrebno i u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, usvoji, održava i jača sisteme angažovanja, zapošljavanja, zadržavanja, unapređivanja i penzionisanja državnih službenika i, gde je potrebno, drugih neizabranih javnih funkcionera:

(a) koji se zasnivaju na načelima efikasnosti, transparentnosti i objektivnih kriterijuma kao što su rezultati rada, pravičnost i stručnost;

(b) koji obuhvataju odgovarajuće postupke izbora i obuke pojedinaca za javne funkcije koje se smatraju naročito podložnim korupciji, te premeštaj, gde je potrebno, tih pojedinaca na druge funkcije;

(v) kojima se podstiču adekvatno nagrađivanje i pravični rasponi plata, uz vođenje računa o stepenu ekonomske razvijenosti države ugovornice;

(g) kojima se podstiču programi obrazovanja i obuke kojima se omogućava službenicima da ispune kriterijume korektnog, časnog i pravilnog vršenja javnih funkcija i kojima im se obezbeđuje specijalizovana i odgovarajuća obuka kako bi povećali svest o rizicima korupcije svojstvenim u vršenju tih funkcija. Takvi programi se mogu pozivati na kodekse ili standarde ponašanja koji se primenjuju u tim oblastima.

2. Svaka država ugovornica razmotriće takođe mogućnost usvajanja odgovarajućih zakonskih i upravnih mera, dosledno ciljevima ove konvencije i u skladu sa osnovnim načelima svog zakonodavstva, za propisivanje kriterijuma koji se odnose na kandidovanje i izbor na javnu funkciju.

3. Svaka država ugovornica razmotriće takođe preduzimanja odgovarajućih zakonskih i upravnih mera, dosledno ciljevima ove konvencije i u skladu sa osnovnim načelima svog zakonodavstva, za unapređenje transparentnosti u finansiranju kandidatura za izbornu javnu funkciju i, gde je potrebno, za finansiranje političkih stranaka.

4. Svaka država ugovornica, u skladu s osnovnim načelima svog zakonodavstva, nastojaće da ustanovi, održi i jača sisteme kojima se povećava transparentnost i sprečava sukob interesa.

Član 8

Kodeksi ponašanja javnih funkcionera

1. U cilju borbe protiv korupcije, svaka država ugovornica unapređivaće, između ostalog, integritet, poštenje i odgovornost javnih funkcionera, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema.
2. Posebno, svaka država ugovornica nastojaće da u okviru svog institucionalnog i pravnog sistema primenjuje kodekse ili standarde ponašanja za korektno, časno i pravilno obavljanje javnih funkcija.
3. U cilju primene odredaba ovog člana svaka država ugovornica uzimaće u obzir, gde je potrebno i u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, relevantne inicijative regionalnih, međuregionalnih i multilateralne organizacija, kao što je Međunarodni kodeks ponašanja za javne funkcionere, sadržan u aneksu rezolucije Generalne skupštine 51/59 od 12. decembra 1996.
4. Svaka država ugovornica razmotriće takođe, u skladu sa osnovnim načelima svog zakonodavstva, mogućnost utvrđivanja mera i sistema koji bi javnim funkcionerima omogućili da lakše prijavljuju odgovarajućim organima dela korupcije kada dođu do saznanja o istima u obavljanju svojih funkcija.
5. Svaka država ugovornica nastojaće, gde je potrebno i u skladu sa osnovnim načelima svog zakonodavstva, da utvrdi mere i sisteme kojima se od javnih funkcionera zahteva da odgovarajućim organima daju izjave u vezi, između ostalog, sa svojim drugim aktivnostima, zaposlenjem, investicionim ulaganjima, imovinom i poklonima znatne vrednosti ili koristima iz kojih može proisteći sukob interesa u odnosu na njihov rad u svojstvu javnih funkcionera.
6. Svaka država ugovornica razmotriće, u skladu sa osnovnim načelima svog zakonodavstva, mogućnost preduzimanja disciplinskih i drugih mera protiv javnih funkcionera koji krše kodekse ili standarde predviđene ovim članom.

Član 9

Javne nabavke i upravljanje javnim finansijama

1. Svaka država ugovornica, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, preuzima neophodne korake da uspostavi odgovarajuće sisteme nabavke, zasnovane na transparentnosti, nadmetanju i objektivnim kriterijumima u donošenju odluka koji su, između ostalog, efikasni u sprečavanju korupcije. Takvi sistemi, koji u primeni mogu uzimati u obzir odgovarajuće granične vrednosti, odnose se, između ostalog, na:
 - (a) objavljivanje informacija koje se odnose na postupke i ugovore o nabavkama, uključujući informacije o pozivima za javno nadmetanje i relevantne i bitne informacije o ustupanju ugovora, pri čemu se potencijalnim učesnicima u nadmetanju daje dovoljno vremena da pripreme i podnesu ponude;
 - (b) prethodno utvrđivanje uslova za učešće, uključujući kriterijume za odabir i ustupanje ugovora i pravila nadmetanja, te njihovo objavljivanje;

(v) primena objektivnih i unapred definisanih kriterijuma za donošenje odluka o javnim nabavkama u cilju omogućavanja naknadne verifikacije pravilne primene pravila ili procedura;

(g) delotvoran sistem unutrašnje revizije, uključujući delotvoran sistem žalbe, kako bi se obezbedila zakonska mogućnost prigovora i pravni lekovi u slučaju da se ne primenjuju pravila i postupci utvrđeni u ovom stavu;

(d) gde je potrebno, mere kojima se regulišu pitanja koja se odnose na zaposlene koji su nadležni za nabavke, kao što su izjave o postojanju interesa kod određenih javnih nabavki, postupci provere i uslovi u pogledu obuke.

2. Svaka država ugovornica, u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, preduzeće odgovarajuće mere da poveća transparentnost i odgovornost u upravljanju javnim finansijama. Takve mere obuhvataju, između ostalog:

(a) postupke za usvajanje državnog budžeta;

(b) blagovremeno podnošenje izveštaja o prihodima i rashodima;

(v) sistem knjigovodstvenih i revizorskih standarda, te nadzora s tim u vezi;

(g) delotvorne i efikasne sisteme upravljanja rizikom i interne kontrole; i

(d) gde je potrebno, korektivne mere u slučaju nepoštovanja uslova utvrđenih u ovom stavu.

3. Svaka država ugovornica preduzeće one građansko-pravne i upravne mere koje mogu biti potrebne prema osnovnim načelima domaćeg zakonodavstva radi očuvanja integriteta knjigovodstvenih knjiga, podataka, finansijskih izveštaja ili drugih dokumenata koji se odnose na javne rashode i prihode, i radi sprečavanja falsifikovanja tih dokumenata.

Član 10

Podnošenje javnih izveštaja

Imajući u vidu potrebu borbe protiv korupcije, svaka država ugovornica preduzimaće, gde je potrebno, one mere u skladu sa osnovnim načelima domaćeg zakonodavstva koje mogu biti potrebne radi povećanja transparentnosti rada državne uprave, uključujući njenu organizaciju, funkcionisanje i postupke odlučivanja. Te mere mogu, između ostalog, obuhvatiti:

(a) usvajanje postupka ili propisa kojima se javnosti omogućava da, gde je potrebno, dobije informacije o organizaciji, funkcionisanju i postupcima za donošenja odluka državne uprave i, uz dužno uvažavanje zaštite privatnosti i ličnih podataka, o odlukama i zakonskim aktima koji su od interesa za javnost;

(b) pojednostavljenje upravnih postupaka, gde je potrebno, kako bi se olakšao pristup javnosti organima nadležnim za donošenje odluka; i

(v) objavljivanje informacija, što može obuhvatiti periodične izveštaje o rizicima korupcije u državnoj upravi.

Član 11

Mere koje se odnose na sudstvo i tužilaštvo

1. Imajući u vidu nezavisnost sudstva i njegovu ključnu ulogu u borbi protiv korupcije, svaka država ugovornica preduzima, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema i bez uticaja po nezavisnost sudstva, mere za jačanje integriteta i za sprečavanja mogućnosti za korupciju u sudstvu. Te mere mogu obuhvatiti pravila ponašanja nosioca pravosudnih funkcija.

2. Mere u istom smislu kao i one koje se preduzimaju shodno stavu 1. ovog člana mogu se preduzeti i primenjivati u okviru tužilaštva u onim državama ugovornicima u kojima ono ne predstavlja deo sudstva, već uživa samostalnost sličnu nezavisnosti sudstva.

Član 12

Privatni sektor

1. Svaka država ugovornica preduzeće mere, u skladu sa osnovnim načelima domaćeg zakonodavstva, za sprečavanje korupcije u privatnom sektoru, poboljšanje knjigovodstvenih i revizorskih standarda u privatnom sektoru i, gde je potrebno, predvideće efikasne, srazmerne i odvraćajuće građansko-pravne, upravne i krivične kazne za nepoštovanje takvih mera.

2. Mere za postizanje ovih ciljeva mogu, između ostalog, obuhvatiti:

(a) unapređivanje saradnje između organa unutrašnjih poslova i relevantnih privatnih entiteta;

(b) unapređenje razvoja standarda i postupka za očuvanje integriteta relevantnih privatnih entiteta, uključujući kodekse ponašanja za korektno, časno i pravilno obavljanje poslovnih aktivnosti i svih relevantnih profesija i za sprečavanje sukoba interesa, te za unapređenje dobre poslovne prakse među preduzećima i u ugovornim odnosima preduzeća s državom;

(v) povećanje transparentnosti u odnosima između privatnih entiteta, uključujući, gde je potrebno, mere koje se odnose na identitet pravnih i fizičkih lica koja učestvuju u osnivanju i upravljanju korporacijama;

(g) sprečavanje zloupotrebe postupaka kojima se regulišu privatni entiteti, uključujući postupke koji se odnose na subvencije i dozvole koje izdaju javni organi za obavljanje poslovnih delatnosti;

(d) sprečavanje sukoba interesa uvođenjem ograničenja, gde je potrebno i za razuman vremenski period, u pogledu obavljanja profesionalnih delatnosti bivših javnih funkcionera ili zapošljavanje javnih funkcionera u privatnom sektoru nakon napuštanja javnih funkcija ili penzionisanja, tamo gde su te delatnosti ili zaposlenje u neposrednoj vezi s funkcijama na kojima su bili ili su ih nadgledali ti javni funkcioneri za vreme svog mandata;

(đ) obezbeđivanje da privatna preduzeća, uz vođenje računa o njihovoj strukturi i veličini, imaju dovoljnu unutrašnju revizorsku kontrolu u cilju pomoći u sprečavanju i otkrivanju akata korupcije, te da računi i neophodni finansijski izveštaji tih privatnih preduzeća podležu odgovarajućim postupcima revizije i sertifikacije.

3. Da bi sprečila korupciju, svaka država ugovornica preduzeće one mere koje mogu biti potrebne, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom i propisima o vođenju knjigovodstva i čuvanju podataka, objavljivanju finansijskih izveštaja i o knjigovodstvenim i revizorskim standardima, da zabrani vršenja sledećih dela u cilju izvršenja nekih od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom:

(a) otvaranje neregistrovanih računa;

(b) obavljanje neregistrovanih ili neadekvatno identifikovanih transakcija;

(v) evidentiranje nepostojećih rashoda;

(g) unošenje u evidenciju troškova uz netačno prikazivanje na šta se odnose;

(d) korišćenje lažnih dokumenata; i

(đ) namerno uništavanje knjigovodstvenih dokumenata pre nego što je to predviđeno zakonom.

4. Nijedna država ugovornica neće dozvoliti odbijanje od poreza troškova koji predstavljaju mito, s obzirom na to da je podmićivanje jedan od elemenata krivičnih dela predviđenih u skladu s čl. 15. i 16. ove konvencije, i, gde je potrebno, drugih troškova nastalih kao posledica korupcionog ponašanja.

Član 13

Učešće društva

1. Svaka država ugovornica preduzeće odgovarajuće mere, u granicama svojih mogućnosti i u skladu sa osnovnim načelima svog domaćeg zakonodavstva, za podsticanje aktivnog učešća pojedinaca i grupa izvan javnog sektora, kao što su građansko društvo, nevladine organizacije i organizacije lokalnih zajednica, u sprečavanju i borbi protiv korupcije, te u podizanju svesti javnosti o postojanju, uzrocima i ozbiljnosti korupcije i pretnje koju ona predstavlja. To učešće treba jačati merama kao što su:

(a) jačanje transparentnosti i veći doprinos javnosti procesima odlučivanja;

(b) obezbeđenje efikasnog pristupa javnosti informacijama;

(v) preduzimanje aktivnosti javnog informisanja koje doprinose netolerisanju korupcije, kao i programa javnog obrazovanja, uključujući školske i fakultativne nastavne programe;

(g) poštovanje, unapređenje i zaštita slobode traženja, primanja, objavljivanja i širenja informacija u vezi s korupcijom. Ta sloboda može podlegati izvesnim ograničenjima, ali ograničenja mogu biti samo ona koja su predviđena zakonom i potrebna su radi:

(i) poštovanja prava ili ugleda drugih;

(ii) zaštite nacionalne bezbednosti ili javnog reda ili javnog zdravlja ili morala.

2. Svaka država ugovornica preduzeće odgovarajuće mere da obezbedi da javnost bude upoznata sa nadležnim telima za borbu protiv korupcije koja su navedena u ovoj konvenciji i omogućiti pristup tim telima gde je potrebno, u cilju prijavljivanja, uključujući i anonimnog, bilo kojih slučajeva za koje se može smatrati da predstavljaju krivično delo predviđeno ovom konvencijom.

Član 14

Mere za sprečavanje pranja novca

1. Svaka država ugovornica:

(a) ustanoviće, u okviru svojih nadležnosti, sveobuhvatni unutrašnji regulatorni i nadzorni režim banaka i nebankarskih finansijskih institucija, uključujući fizička ili pravna lica, koja pružaju službene ili neslužbene usluge za prenos novca ili vrednosti i, gde je potrebno, drugih tela koja su posebno podložna pranju novca, kako bi predupredila i otkrila sve oblike pranja novca, gde se tim režimom ističu zahtevi u pogledu identifikacije komitenta i, gde je potrebno, korisnika, vođenja evidencije i prijavljivanja sumnjivih transakcija;

(b) ne utičući na član 46. ove konvencije, obezbediti da upravni, regulatorni organi i organi za sprovođenje zakona i drugi organi koji su nadležni za borbu protiv pranja novca (uključujući, gde je potrebno prema domaćem zakonodavstvu, pravosudne organe), raspolažu mogućnostima da sarađuju i razmenjuju informacije na nacionalnom i međunarodnom nivou u okviru uslova propisanih domaćim zakonodavstvom i, u tom cilju, razmotriti mogućnost osnivanja finansijske obaveštajne jedinice koja će služiti kao nacionalni centar za prikupljanje, analizu i pružanje informacija u vezi s potencijalnim pranjem novca.

2. Države ugovornice razmotriće mogućnost primene izvodljivih mera za otkrivanje i nadzor nad kretanjem gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata preko svojih granica, pod uslovom da se obezbedi pravilno korišćenje informacija i da se ni na koji način ne ometa kretanje legitimnog kapitala. Takve mere mogu obuhvatiti zahtev da pojedinci ili preduzeća prijavljuju transfer preko granice znatnijih količina gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata.

3. Države ugovornice razmotriće mogućnost primene odgovarajućih i izvodljivih mera kojima se od finansijskih institucija, uključujući pošiljaoce novca, zahteva:

(a) da u obrasce za elektronski transfer novčanih sredstava i poruke s tim u vezi unose tačne i bitne informacije o pošiljaocu,

(b) da te informacije čuvaju tokom celog lanca plaćanja; i

(v) da vrše pojačnu kontrolu transfera novčanih sredstava koji ne sadrže potpune informacije o pošiljaocu.

4. Prilikom uspostavljanja domaćeg regulativnog i nadzornog režima predviđenog odredbama ovog člana i ne utičući na bilo koji drugi član ove konvencije, države ugovornice se pozivaju da koriste kao smernice odgovarajuće inicijative regionalnih, međuregionalnih i multilateralnih organizacija za borbu protiv pranja novca.

5. Države će nastojati da razviju i unapređuju globalnu, regionalnu, subregionalnu i bilateralnu saradnju između sudskih i organa za primenu zakona i finansijskih regulatornih organa u cilju borbe protiv pranja novca.

Poglavlje III INKRIMINISANJE I SPROVOĐENJE ZAKONA

Član 15

Podmićivanje domaćih javnih funkcionera

Svaka država ugovornica usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi se utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno:

(a) obećanje, ponudu ili davanje javnom funkcioneru, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, njemu lično ili nekom drugom licu ili entitetu, da taj funkcioner učini ili se uzdrži od činjenja neke radnje u vršenju službenih dužnosti;

(b) traženje ili prihvatanje neopravdane koristi od strane javnog funkcionera, posredno ili neposredno, od njega lično ili od strane nekog drugog lica ili entiteta, da taj funkcioner učini ili se uzdrži od činjenja neke radnje u vršenju službenih dužnosti.

Član 16

Podmićivanje stranih javnih funkcionera i funkcionera javnih međunarodnih organizacija

1. Svaka država ugovornica usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno, obećanje, ponudu ili davanje stranom javnom funkcioneru ili funkcioneru javne međunarodne organizacije, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, njemu lično ili nekom drugom licu ili entitetu, da taj funkcioner učini ili se uzdrži od činjenja neke radnje u vršenju službenih dužnosti a u cilju

sticanja ili pribavljanja ili zadržavanja poslova ili druge neopravdane koristi u međunarodnom poslovanju.

2. Svaka država ugovornica razmotriće usvajanje zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno, traženje ili primanje od strane stranog javnog funkcionera i funkcionera javne međunarodne organizacije, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, za njega lično ili za neko drugo lice ili entitet, da taj funkcioner učini ili se uzdrži od činjenja neke radnje u vršenju službenih dužnosti.

Član 17

Pronevera, zloupotreba ili drugo nelegitimno korišćenje imovine od strane javnog funkcionera

Svaka država ugovornica usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno, proneveru, zloupotrebu ili drugo nelegitimno korišćenje od strane javnog funkcionera radi sopstvene koristi ili u korist nekog drugog lica ili entiteta bilo koje imovine, javnih ili privatnih sredstava ili hartija od vrednosti ili bilo koje druge vredne stvari poverene tom javnom funkcioneru na osnovu njegovog položaja.

Član 18

Zloupotreba uticaja

Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno:

(a) obećanje, ponudu ili davanje javnom funkcioneru ili nekom drugom licu, posredno ili neposredno, neopravdane koristi kako bi taj javni funkcioner ili to lice zloupotrebili svoj stvarni ili pretpostavljeni uticaj da bi se od nekog organa uprave ili javnog organa države ugovornice dobila neopravdana korist za prvobitnog podstrekača tog dela ili za neko drugo lice;

(b) traženje ili prihvatanje od strane javnog funkcionera ili nekog drugog lica, posredno ili neposredno, neopravdane koristi za njega lično ili za neko drugo lice kako bi taj javni funkcioner ili to lice zloupotrebili svoj stvarni ili pretpostavljeni uticaj da bi se od nekog organa uprave ili javnog organa države ugovornice dobila neopravdana korist.

Član 19

Zloupotreba funkcija

Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno, zloupotrebu funkcija ili položaja, odnosno činjenje ili nečinjenje nekog dela suprotno zakonu od strane javnog funkcionera u obavljanju njegovih funkcija u cilju pribavljanja neopravdane koristi za njega lično ili za neko drugo lice ili entitet.

Član 20

Nezakonito bogaćenje

U zavisnosti od svog ustava i osnovnih načela svog pravnog sistema, svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno, nezakonito bogaćenje, odnosno znatno uvećanje imovine javnog funkcionera koje on ne može razumno objasniti s obzirom na njegova zakonita primanja.

Član 21

Podmićivanje u privatnom sektoru

Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno, u obavljanju privrednih, finansijskih ili komercijalnih delatnosti:

(a) obećanje, ponudu ili davanje, posredno ili neposredno, neopravdane koristi bilo kom licu koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru, tom licu lično ili nekom drugom licu da bi to lice, kršenjem svojih dužnosti, činilo ili se uzdržalo od činjenja;

(b) tražnje ili prihvatanje, posredno ili neposredno, neopravdane koristi od strane bilo kog lica koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru za to lice lično ili za neko drugo lice da bi to lice, kršenjem svojih dužnosti, činilo ili se uzdržalo od činjenja.

Član 22

Pronevera imovine u privatnom sektoru

Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih ili drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno u obavljanju privrednih, finansijskih ili komercijalnih delatnosti, proneveru od strane lica koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru bilo kakve imovine, privatnih sredstava ili hartija od vrednosti ili neke druge vredne stvari poverene tom licu na osnovu njegovog položaja.

Član 23

Pranje sredstava stečenih izvršenjem krivičnog dela

1. Svaka država ugovornica, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, usvojiće zakonske ili druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno:

(a) (i) konverziju ili transfer imovine, uz znanje da je ta imovina stečena izvršenjem krivičnog dela, u cilju sakrivanja ili nezakonitog porekla te imovine ili pomaganja nekom

licu koje je umešano u izvršenje predmetnog krivičnog dela da izbegne zakonske posledice tog dela;

(ii) sakrivanje ili prikrivanje prave prirode, izvora, mesta, raspolaganja, kretanja ili vlasništva ili prava u odnosu na imovinu, uz znanje da je ta imovina stečena izvršenjem krivičnog dela,

(b) u zavisnosti od osnovnih stavova svog pravnog sistema:

(i) sticanje, posedovanje ili korišćenje imovine, uz znanje, prilikom primanja te imovine, da je stečena izvršenjem krivičnog dela;

(ii) učešće, udruživanje ili zavere da se počini, pokušaj počinjenja i pomaganje, olakšavanje i nagovori na izvršenje bilo kog krivičnog utvrđenja u skladu sa ovim članom.

2. U cilju primene ili sprovođenja tačke 1. ovog člana:

(a) Svaka država ugovornica nastojaće da primeni odredbe tačke 1. ovog člana na najveći broj predmetnih krivičnih dela;

(b) Svaka država ugovornica obuhvatiće kao predmetna krivična dela, kao minimum, širok opseg krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom;

(v) Za svrhe prethodnog stava (b), predmetna krivična dela obuhvataju krivična dela počinjena u i izvan nadležnosti odnosno države ugovornice. Međutim, krivična dela počinjena izvan nadležnosti države ugovornice predstavljaju predmetna krivična dela samo kada takvo postupanje predstavlja krivično delo prema domaćem zakonodavstvu države gde je počinjeno i predstavljalo bi krivično delo prema domaćem zakonodavstvu države ugovornice koja primenjuje ili sprovodi u praksi ovaj član da je u njoj počinjeno;

(g) Svaka država ugovornica dostaviće primerke svojih zakona na osnovu kojih se primenjuje ovaj član, te bilo kojih naknadnih promena tih zakona ili njihov opis generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija;

(d) Ukoliko se to zahteva osnovnim načelima domaćeg zakonodavstva države ugovornice, može se predvideti da se krivična dela navedena u tački 1. ovog člana ne primenjuju na lica koja izvrše predmetno krivično delo.

Član 24

Prikrivanje

Ne utičući na odredbe člana 23. ove konvencije, svaka država ugovornica razmotriće mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, kada se počini namerno nakon izvršenja bilo kog krivičnog dela utvrđenog u skladu sa ovom konvencijom, a bez učešća u izvršenju tog dela, prikrivanje ili produženo zadržavanje imovine kada odnosno lice zna da je ta imovina rezultat izvršenja nekog krivičnog dela utvrđenog u skladu sa ovom konvencijom.

Član 25

Ometanje pravde

Svaka država članica usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična dela, kada se počine namerno:

(a) upotrebu fizičke sile, pretnje ili zastrašivanje ili obećanje, ponuda ili davanje neopravdane koristi radi navođenja na lažno svedočenje ili ometanja svedočenja ili iznošenje dokaza u postupku u vezi sa izvršenjem krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom;

(b) upotrebu fizičke sile, pretnje ili zastrašivanje radi ometanja vršenja službenih dužnosti sudije ili službenog lica zaduženog za primenu zakona u vezi sa izvršenjem krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom. Nijedna odredba ove podtačke ne utiče na prava država ugovornica da donose propise kojima se štite druge kategorije javnih funkcionera.

Član 26

Odgovornost pravnih lica

1. Svaka država ugovornica usvojiće mere koje mogu biti potrebne, saglasno svojim pravnim načelima, kako bi utvrdila odgovornost pravnih lica za učešće u krivičnim delima koja su predviđena ovom konvencijom.

2. U zavisnosti od pravnih načela države ugovornice, odgovornost pravnih lica može biti krivična, građansko-pravna ili upravna.

3. Ta odgovornost ne utiče na krivičnu odgovornost fizičkih lica koja su počinila krivična dela.

4. Svaka država ugovornica obezbediće posebno da pravna lica koja se smatraju odgovornim u skladu sa ovim članom podležu efikasnim, srazmernim i odvraćajućim krivičnim ili nekrivičnim sankcijama, uključujući novčane sankcije.

Član 27

Učešće i pokušaj

1. Svaka država ugovornica usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, učešće u bilo kom svojstvu kao što su saučesnik, pomagač ili podstrekač u krivičnom delu predviđenom ovom konvencijom.

2. Svaka država ugovornica može usvojiti zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, svaki pokušaj izvršenja krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom.

3. Svaka država ugovornica može usvojiti zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično delo, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, pripremu krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom.

Član 28

Znanje, namera i svrha kao elementi krivičnog dela

Znanje, namera ili svrha kao elementi krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom mogu se zaključiti na osnovu objektivnih činjeničnih okolnosti.

Član 29

Nezastarevanje

Svaka država ugovornica utvrdiće, prema potrebi, svojim domaćim zakonodavstvom dug period nezastarevanja u kome će se moći pokretati postupci za bilo koje krivično delo predviđeno ovom konvencijom i utvrditi duži period nezastarevanja ili predvideti privremeno stavljanje van snage nezastarevanje ako je navodni počinilac krivičnog dela izbegao izvođenje pred lice pravde.

Član 30

Krivično gonjenje, suđenje i sankcije

1. Svaka država ugovornica, predvideće da izvršenje krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom podleže sankcijama kojima se uzima u obzir težina tog krivičnog dela.
2. Svaka država ugovornica preduzeće mere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila ili održavala, u skladu sa svojim pravnim sistemom i ustavnim načelima, odgovarajuću ravnotežu između bilo kojih imuniteta ili privilegija u odnosu na nadležnost koje se priznaju njenim javnim funkcionerima u vršenju funkcija i mogućnost, kada je potrebno, efikasne istrage, krivičnog gonjenja i suđenja za krivična dela predviđena ovom konvencijom.
3. Svaka država ugovornica nastojaće da obezbedi da se bilo koja diskreciona zakonska ovlašćenja po njenom domaćem zakonodavstvu koja se odnose na krivično gonjenje lica za krivična dela predviđena ovom konvencijom vrše kako bi mere primene zakona bile maksimalno delotvorne u odnosu na ta krivična dela i uz dužno uzimanje u obzir potrebe da se predupredi izvršenje tih krivičnih dela.
4. U slučaju krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, svaka država ugovornica preduzeće odgovarajuće mere, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom i uz dužno uzimanje u obzir prava odbrane, u nastojanju da obezbedi da se uslovima utvrđenim u vezi sa odlukama o puštanju na slobodu do suđenja ili žalbenog postupka uzme u obzir potreba obezbeđenja prisustva okrivljenog u kasnijem krivičnom postupku.

5. Svaka država ugovornica će uzeti u obzir težinu odnosnih krivičnih dela prilikom razmatranja mogućnosti puštanja na slobodu, ranije ili uslovno, lica osuđenih za ta krivična dela.

6. Svaka država ugovornica, u obimu koji je u skladu sa osnovnim načelima njenog pravnog sistema, razmotriće mogućnost utvrđivanja postupka kojim odgovarajući organ može, gde je potrebno, smeniti, suspendovati ili premestiti javnog funkcionera optuženog za krivično delo predviđeno ovom konvencijom, imajući u vidu poštovanje načela pretpostavke nevinosti.

7. Gde je to opravdano s obzirom na težinu krivičnog dela, svaka država ugovornica, u meri koja je u skladu sa osnovnim načelima njenog pravnog sistema, razmotriće mogućnost utvrđivanja postupaka za diskvalifikovanje, sudskom odlukom ili nekim drugim odgovarajućim sredstvom, na period određen njenim domaćim zakonodavstvom, lica osuđenih za krivična dela predviđena ovom konvencijom sa:

(a) javne funkcije; i

(b) funkcije u preduzeću koje je delom ili u celosti u vlasništvu države.

8. Tačka 1. ovog člana ne utiče na vršenje disciplinskih ovlašćenja nadležnih organa protiv državnih službenika.

9. Nijedna odredba sadržana u ovoj konvenciji ne utiče na načelo da je opis krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom i važećih odbrana ili drugih pravnih načela kojima se kontroliše zakonitost ponašanja rezervisan za domaće zakonodavstvo države ugovornice i da se ta krivična dela krivično gone i kažnjavaju u skladu s tim zakonodavstvom.

10. Države ugovornice nastojaće da podstiču reintegraciju u društvo lica osuđenih za krivična dela predviđena ovom konvencijom.

Član 31

Zamrzavanje, zaplena i konfiskacija

1. Svaka država ugovornica preduzeće mere, u najvećoj mogućoj meri u okviru svog pravnog sistema, koje mogu biti potrebne kako bi se omogućila konfiskacija:

(a) sredstava stečenih vršenjem krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom ili imovine čija vrednost odgovara vrednosti tih sredstava;

(b) imovine, opreme ili drugih sredstava koja se koriste ili su namenjena za korišćenje u krivičnim delima predviđenim ovom konvencijom.

2. Svaka država ugovornica preduzeće mere koje mogu biti potrebne kako bi se omogućila identifikacija, traganje, zamrzavanje ili zaplena bilo koje stvari navedene u stavu 1. ovog člana u cilju moguće konfiskacije.

3. Svaka država ugovornica, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, usvojiće zakonske i druge mere koje mogu biti potrebne kako bi regulisala upravljanje od strane nadležnih organa zamrznutom, zaplenjenom ili konfiskovanim imovinom obuhvaćenom st. 1. i 2. ovog člana.

4. Ukoliko su sredstva stečena izvršenjem krivičnog dela transformisana ili zamenjena u drugu imovinu, delom ili u celosti, ta imovina podleže merama navedenim u ovom članu umesto tih sredstava.

5. Ukoliko su sredstva stečena vršenjem krivičnog dela izmešana sa imovinom stečenom iz zakonitih izvora, ta imovina, bez uticaja na bilo koje ovlašćenje koje se odnosi na zamrzavanje ili zaplenu, podleže konfiskaciji do procenjene vrednosti izmešanih sredstava stečenih vršenjem krivičnog dela.

6. Prihod ili neke druge koristi koje proisteknu iz sredstava stečenih vršenjem krivičnog dela, od imovine u koju su sredstva stečena od vršenja krivičnog dela transformisana ili zamenjena ili od imovine s kojom su sredstva stečena od kriminal izmešana takođe podležu merama navedenim u ovom članu na isti način i u istoj meri kao i sredstva stečena vršenjem krivičnog dela.

7. Za svrhe ovog člana i člana 55. ove konvencije, svaka država ugovornica ovlastiće svoje sudove ili druge nadležne organe da nalože da se bankarski, finansijski i komercijalni podaci stave na raspolaganje ili zaplene. Država ugovornica neće odbiti da postupi prema odredbama ove tačke pozivajući se na bankarsku tajnu.

8. Države ugovornice mogu razmotriti mogućnost da zahtevaju da počinitelj krivičnog dela pokaže zakonito poreklo sredstava navodno stečenih vršenjem krivičnog dela ili druge imovine koja podleže konfiskaciji u meri u kojoj je takav zahtev u skladu sa osnovnim načelima njihovog domaćeg zakonodavstva i sa prirodom sudskih i drugih postupaka.

9. Odredbe ovog člana se ne mogu tumačiti tako da budu na štetu prava *bona fide* trećih strana.

10. Nijedna odredba sadržana u ovom članu ne utiče na načelo da se mere na koje se on odnosi definišu i primenjuju u skladu sa odredbama domaćeg zakonodavstva države ugovornice i u zavisnosti od njih.

Član 32

Zaštita svedoka, veštaka i žrtava

1. Svaka država ugovornica preduzeće odgovarajuće mere u skladu sa svojim pravnim sistemom i u granicama svojih mogućnosti kako bi pružila efikasnu zaštitu od potencijalne odmazde ili zastrašivanja svedoka i veštaka koji svedoče u vezi s krivičnim delima predviđenim ovom konvencijom i, gde je potrebno, njihovih rođaka i drugih bliskih lica.

2. Mere predviđene u stavu 1. ovog člana mogu obuhvatiti, između ostalog, bez štete po prava okrivljenog, uključujući i pravo na pošten postupak:

(a) utvrđivanje postupaka za fizičku zaštitu tih lica kao što je, u potrebnoj i izvodljivoj meri, njihovo preseljenje i, gde je potrebno, zabrana ili ograničenje objavljivanja informacija koje se odnose na identitet i prebivalište tih lica;

(b) predvideti pravila o dokazima kako bi se svedocima i veštacima omogućilo da svedoče na način kojim se obezbeđuje bezbednost tih lica, kao što je omogućavanje svedočenja putem telekomunikacione tehnologije kao što su video tehnika ili druga odgovarajuća sredstva.

3. Države ugovornice razmotriće mogućnost zaključenja sporazuma ili dogovora s drugim državama za preseljenje lica navedenih u stavu 1. ovog člana.

4. Odredbe ovog člana se primenjuju i na žrtve ukoliko su one svedoci.

5. Svaka država ugovornica, u zavisnosti od svog domaćeg zakonodavstva, omogućiće da se u odgovarajućoj fazi krivičnog postupka protiv počinitelaca iznesu i razmatraju mišljenja i pitanja od interesa za žrtve na način koji ne utiče na prava odbrane.

Član 33

Zaštita lica koja podnose prijave

Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost da u svom domaćem pravnom sistemu predvidi odgovarajuće mere pružanja zaštite od bilo kog neopravdanog postupanja prema bilo kom licu koje nadležnim organima prijavi u dobroj nameri i na razumnoj osnovi bilo koje činjenice koje se odnose na krivična dela predviđena ovom konvencijom.

Član 34

Posledice dela korupcije

Uz dužno poštovanje prava trećih strana stečenih u dobroj nameri, svaka država ugovornica preduzeće mere, u skladu s osnovnim načelima svog zakonodavstva, u odnosu na posledice korupcije. S tim u vezi, države ugovornice mogu smatrati korupciju relevantnim činiocem u zakonskom postupku za poništenje ili otkaz ugovora, oduzimanje koncesije ili drugog sličnog instrumenta ili za preduzimanje nekog drugog pravnog leka.

Član 35

Nadoknada štete

Svaka država ugovornica preduzeće mere koje mogu biti potrebne, u skladu s načelima svog domaćeg zakonodavstva, kako bi obezbedila da entiteti ili lica koji su pretrpeli štetu kao rezultat dela korupcije imaju pravo da pokrenu sudski postupak protiv onih koji su odgovorni za tu štetu kako bi dobili nadoknadu.

Član 36

Specijalizovani organi

Svaka država ugovornica u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, obezbediće uspostavljanje jednog ili više tela ili lica specijalizovanih za borbu protiv korupcije putem sprovođenja zakona. Tom telu ili telima ili licima daće se potrebna nezavisnost, u skladu sa osnovnim načelima pravnog sistema odnosne države ugovornice, kako bi mogla da vrše svoje nadležnosti uspešno i bez ikakvog neprimerenog uticaja. Ta lica ili osoblje tog tela ili više tela treba da budu odgovarajuće obučeni i da raspoložu odgovarajućim sredstvima za vršenje svojih zadataka.

Član 37

Saradnja s organima za primenu zakona

1. Svaka država ugovornica preduzeće odgovarajuće mere da bi podstakla lica koja učestvuju ili su učestvovala u izvršenju krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom da daju informacije koje će koristiti nadležnim organima radi vođenja istrage i izvođenja dokaza, te da pruže činjeničnu, konkretnu pomoć nadležnim organima koja može doprineti da se od počinioca oduzmu sredstva stečenih od izvršenja krivičnog dela i povraćaju tih sredstava.
2. Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost da se, u slučajevima gde je potrebno, predvidi blaža kazna za optuženo lice koje u znatnoj meri saraduje u istrazi ili krivičnom gonjenju za krivično delo predviđeno ovom konvencijom.
3. Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost da se, u skladu sa osnovnim načelima njenog unutrašnjeg zakonodavstva, da imunitet od krivičnog gonjenja licu koje u znatnoj meri saraduje u istrazi ili krivičnom gonjenju za krivično delo predviđeno ovom konvencijom.
4. Ta lica su, mutatis mutandis, zaštićena kao što je predviđeno u članu 32. ove konvencije.
5. Kada lice navedeno u stavu 1. ovog člana koje se nalazi u jednoj državi ugovornici može pružiti značajnu saradnju nadležnim organima neke druge države ugovornice, te države ugovornice mogu razmotriti mogućnost zaključenja sporazuma ili dogovora, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, u vezi sa mogućim obezbeđivanjem postupanja navedenog u st. 2. i 3. ovog člana od strane druge države ugovornice.

Član 38

Saradnja između nacionalnih organa

Svaka država ugovornica preduzeće mere koje mogu biti potrebne kako bi podstakla, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom, saradnju između, s jedne strane, svojih državnih organa, kao i svojih državnih funkcionera i, s druge strane, svojih organa nadležnih za vođenje istrage i krivično gonjenje. Ta saradnja može obuhvatiti:

(a) obaveštavanje potonjih organa, na sopstvenu inicijativu, kada postoje razumni osnovi za verovanje da je počinjeno neko krivično delo predviđeno čl. 15, 21. i 23. ove konvencije; ili

(b) pružanje, po zahtevu, svih potrebnih informacija tim organima.

Član 39

Saradnja nacionalnih organa i privatnog sektora

1. Svaka država ugovornica preduzeće mere koje mogu biti potrebne kako bi podstakla, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, saradnju nacionalnih istražnih organa i organa krivičnog gonjenja i entiteta u privatnom sektoru, posebno finansijskih institucija, u vezi s pitanjima koja se odnose na vršenje krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom.

2. Svaka država ugovornica razmotriće mogućnost podsticanja svojih državljana i drugih lica koja imaju stalno prebivalište na njenoj teritoriji da prijavljuju nacionalnim istražnim organima i organima krivičnog gonjenja izvršenje krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom.

Član 40

Bankarska tajna

Svaka država ugovornica dužna je da, u slučaju vođenja istrage o krivičnim delima predviđenih ovom konvencijom u svojoj zemlji, obezbedi u okviru svog unutrašnjeg pravnog sistema odgovarajuće mehanizme za prevazilaženje prepreka koje bi se mogle pojaviti zbog primene propisa o bankarskoj tajni.

Član 41

Podaci o prethodnom kažnjavanju

Svaka država ugovornica može usvojiti zakonske ili druge mere koje mogu biti potrebne kako bi se uzela u obzir, pod uslovima i u svrhe koje smatra odgovarajućim, bilo koja ranija presuda protiv navodnog počinioca doneta u nekoj drugoj državi, u cilju korišćenja te informacije u krivičnom postupku koji se odnosi na krivično delo predviđeno ovom konvencijom.

Član 42

Nadležnost

1. Svaka država ugovornica usvaja mere koje mogu biti potrebne za uspostavljanje nadležnosti za krivična dela predviđena ovom konvencijom:

(a) kada je krivično delo počinjeno na teritoriji te države ugovornice; ili

(b) kada je krivično delo počinjeno na brodu koji plovi pod zastavom te države ugovornice ili na vazduhoplovu koji je registrovan po zakonima te države ugovornice u vreme kada je krivično delo počinjeno.

2. Saglasno članu 4. ove konvencije, država ugovornica može takođe uspostaviti nadležnost u pogledu bilo kog krivičnog dela:

(a) kada je krivično delo počinjeno protiv državljanina te države ugovornice; ili

(b) kada je krivično delo počinio državljanin te države ugovornice ili lice bez državljanstva koje ima stalno boravište na njenoj teritoriji; ili

(v) kada je krivično delo jedno od krivičnih dela predviđenih članom 23, tačka 1 (b) (ii), ove konvencije, a počinjeno je izvan njene teritorije u cilju izvršenja krivičnog dela predviđenog članom 23, tačka 1 (a) (i) ili (ii) ili (b) (i), ove konvencije na njenoj teritoriji; ili

(g) kada je krivično delo počinjeno protiv te države ugovornice.

3. U smislu člana 44. ove konvencije, svaka država ugovornica dužna je da preduzme mere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila nadležnost za krivična dela koja su predviđena ovom konvencijom, kada se navodni počinitelac nalazi na njenoj teritoriji, a ona ga ne izručuje samo zato što je njen državljanin.

4. Svaka država ugovornica može takođe preduzeti mere koje mogu biti neophodne kako bi uspostavila nadležnost za krivična dela predviđena ovom konvencijom kada se navodni počinitelac nalazi na njenoj teritoriji, a ona ga ne izručuje.

5. Ako je država ugovornica koja vrši nadležnost u smislu stava 1. ili 2. ovog člana obavestena ili je na neki drugi način saznala da neke druge države ugovornice vode istragu, krivično gone ili vode sudski postupak u pogledu istog dela, nadležni organi tih država ugovornica dužni su da se, po potrebi, međusobno konsultuju u cilju koordinacije aktivnosti.

6. Ne dirajući u norme opšteg međunarodnog prava, ova konvencija ne isključuje vršenje krivične nadležnosti koju država ugovornica uspostavi u skladu sa domaćim zakonima.

Poglavlje IV MEĐUNARODNA SARADNJA

Član 43

Međunarodna saradnja

1. Države ugovornice sarađuju u krivičnim stvarima u skladu s čl. 44. i 50. ove konvencije. Ukoliko je potrebno i u skladu sa domaćim zakonima, države ugovornice dužne su da razmotre mogućnost međusobne pomoći u istrazi i postupku u građanskim i upravnim stvarima koje se odnose na korupciju.

2. U oblasti međunarodne saradnje, kad god je dvostruki kriminalitet neophodan uslov, smatra se da je taj uslov ispunjen bez obzira da li se prema zakonima države ugovornice kojoj se upućuje zahtev određeno krivično delo nalazi u istoj kategoriji krivičnih dela ili se označava istim nazivom kao prema zakonima države ugovornice koja upućuje zahtev, ukoliko se učinjeno delo smatra krivičnim delom prema zakonima obe države ugovornice.

Član 44

Izručenje

1. Ovaj član primenjuje se na krivična dela predviđena ovom konvencijom kada se lice čije se izručenje traži nalazi na teritoriji države ugovornice kojoj se upućuje zahtev, pod uslovom da je krivično delo zbog kojeg se izručenje traži kažnjivo i po zakonima države ugovornice koja upućuje zahtev i države ugovornice kojoj se upućuje zahtev.

2. Bez obzira na odredbe tačke 1. ovog člana, država ugovornica po čijem je zakonu to moguće, može odobriti izručenje lica za bilo koje krivično delo predviđeno ovom konvencijom koje nije kažnjivo po njenim zakonima.

3. Ukoliko se zahtev za izručenje odnosi na više posebnih krivičnih dela, od kojih se za bar jedno počiniac može izručiti prema ovom članu, a za neka ne može iz razloga dužine kazne, ali su ta dela u vezi s delima koje predviđa ova konvencija, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može primeniti ovaj član i u odnosu na ta krivična dela.

4. Svako krivično delo na koje se odnosi ovaj član smatra se da spada među krivična dela za koja se počiniac može izručiti na osnovu ugovora o izručenju koji postoji između država ugovornica. Države ugovornice preuzimaju obavezu da ta krivična dela uvrste u krivična dela za koja se počiniac može izručiti u svaki ugovor o izručenju koji međusobno zaključuje. Ukoliko zakon države ugovornice dozvoljava i ako je osnova za izručenje ova konvencija, država ugovornica neće smatrati nijedno krivično delo predviđeno ovom konvencijom političkim krivičnim delom.

5. Ukoliko država ugovornica koja izručenje uslovljava postojanjem ugovora primi zahtev za izručenje od druge države ugovornice s kojom nema ugovor o izručenju, ta država ugovornica može ovu konvenciju smatrati pravnom osnovom za izručenje u pogledu bilo kog krivičnog dela na koji se ovaj član odnosi.

6. Država ugovornica koja izručenje uslovljava postojanjem ugovora dužna je da:

(a) prilikom deponovanja instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju ili odobravanju ili pristupanju ovoj konvenciji, obavesti generalnog sekretara Ujedinjenih nacija da li će ovu konvenciju smatrati pravnom osnovom za saradnju u izručenju s drugim državama ugovornicama ove konvencije; i

(b) ukoliko ovu konvenciju ne smatra pravnom osnovom za saradnju u izručenju, nastoji da, prema potrebi, zaključi ugovore o izručenju s drugim državama ugovornicama ove konvencije, kako bi se omogućila primena ovog člana.

7. Države ugovornice koje ne uslovljavaju izručenje postojanjem ugovora priznaju krivična dela na koja se odnosi ovaj član kao krivična dela za koja mogu međusobno vršiti izručenje.

8. Izručenje podleže uslovima predviđenim zakonima države ugovornice kojoj se upućuje zahtev ili važećem ugovoru o izručenju, uključujući, između ostalog, uslov u pogledu minimalne kazne da bi se izvršilo izručenje i osnov po kojem država kojoj se upućuje zahtev može da odbije izručenje.

9. Države ugovornice dužne su da, u skladu sa svojim propisima, nastoje da ubrzaju postupak izručenja i pojednostave zahteve vezane za dokaze u slučaju svih krivičnih dela na koje se odnosi ovaj član.

10. Saglasno svojim propisima i zaključenim ugovorima o izručenju, država kojoj se uplaćuje zahtev može, nakon što se uveri da je to opravdano i hitno s obzirom na okolnosti, i na zahtev države koja upućuje zahtev, staviti u pritvor lice čije se izručenje traži i koje se nalazi na njenoj teritoriji ili preduzeti druge odgovarajuće mere kako bi obezbedila njegovo prisustvo prilikom postupka izručenja.

11. Ukoliko država ugovornica na čijoj se teritoriji nalazi navodni počinitelj ne izruči to lice za krivično delo na koje se odnosi ovaj član, isključivo iz razloga što je to lice njen državljanin, ta država ugovornica je obavezna da, na zahtev države ugovornice koja traži izručenje, bez neopravdanog odlaganja preda taj slučaj svojim nadležnim organima u cilju krivičnog gonjenja. Ti organi donose odluku i vode postupak na isti način kao u slučaju bilo kog drugog teškog krivičnog dela predviđenog zakonima države ugovornice. Države ugovornice međusobno sarađuju, posebno u proceduralnim i dokaznim aspektima, kako bi se obezbedila efikasnost takvog krivičnog gonjenja.

12. Kad je državi ugovornici dozvoljeno da u skladu sa svojim zakonima izruči ili na drugi način ustupi svog državljanina, samo pod uslovom da to lice bude vraćeno u tu državu ugovornicu u cilju izdržavanja kazne na osnovu presude donete u sudskom ili drugom postupku zbog kojeg je izručenje ili ustupanje traženo, a obe države su saglasne s takvom opcijom i drugim odgovarajućim uslovima, takvo uslovno izručenje ili ustupanje dovoljno je za ispunjenje obaveze navedene u tački 11. ovog člana.

13. Ukoliko izručenje koje se traži u cilju izvršenja kazne bude odbijeno zbog toga što je traženo lice državljanin države ugovornice kojoj se upućuje zahtev, država ugovornica kojoj se zahtev upućuje, ukoliko je to u skladu sa njenim zakonima, razmotriće na zahtev države ugovornice koja traži izručenje, mogućnost izvršenja kazne izrečene prema zakonima države koja upućuje zahtev, ili preostalog dela kazne.

14. Svakom licu protiv kojeg se vodi postupak za neko od dela na koje se odnosi ovaj član garantuje se pravilan tretman u svim fazama postupka, uključujući sva prava i garancije predviđena zakonima države ugovornice na čijoj se teritoriji to lice nalazi.

15. Nijedna odredba ove konvencije ne sme se tumačiti kao da nameće obavezu izručenja, ukoliko država ugovornica kojoj se upućuje zahtev ima razloga da osnovano smatra da je zahtev podnet u cilju krivičnog gonjenja ili kažnjavanja nekog lica na osnovu pola, rase, veroispovesti, nacionalnosti, etničkog porekla ili političkog ubeđenja ili da bi ispunjenje zahteva nanelo štetu tom licu iz bilo kojeg od navedenih razloga.

16. Država ugovornica ne može odbiti zahtev za izručenje samo na osnovu toga što smatra da izvršeno krivično delo uključuje i fiskalne stvari.

17. Pre nego što odbije izručenje, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev konsultuje se, po potrebi, sa državom ugovornicom koja upućuje zahtev kako bi joj pružila dovoljno mogućnosti da iznese svoje mišljenje i pruži informacije kojima potkrepljuje svoj zahtev.

18. Države ugovornice nastoje da zaključe bilateralne i multilateralne sporazume ili aranžmane o izručenju ili unapređenju postupka izručenja.

Član 45

Prebacivanje osuđenih lica

Države ugovornice mogu da razmotre mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana o prebacivanju na svoju teritoriju lica osuđenih na kaznu zatvora ili druge oblike lišenja slobode zbog krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, kako bi tamo mogla dovršiti izdržavanje kazne.

Član 46

Međusobna pravna pomoć

1. Države ugovornice pružaće jedna drugoj najširu moguću pravnu pomoć u istrazi, krivičnom gonjenju i sudskim postupcima u vezi s krivičnim delima predviđenim ovom konvencijom.

2. Međusobna pravna pomoć pruža se u najvećoj mogućoj meri u skladu s relevantnim zakonima, ugovorima, sporazumima i aranžmanima države ugovornice kojoj se upućuje zahtev, u istrazi, krivičnom gonjenju i sudskim postupcima za dela za koja se punoletno lice u državi ugovornici koja upućuje zahtev može smatrati odgovornim u smislu člana 26. ove konvencije.

3. Međusobna pravna pomoć koja se pruža u skladu sa ovim članom može se zatražiti u sledeće svrhe:

(a) svedočenje ili davanje iskaza;

(b) dostavljanje sudskih dokumenata;

(v) izvršenje pretresa i zaplene, kao i zamrzavanje;

(g) pregled predmeta i lica mesta;

(d) pružanje informacija, dokaznog materijala i davanje stručne ocene;

(đ) pribavljanje originala ili overenih kopija relevantnih dokumenata i spisa, uključujući državne, bankarske, finansijske i poslovne spise;

(e) identifikovanje ili traganje za sredstvima stečenim od kriminala, imovinom, oruđem ili drugim stvarima za potrebe izvođenja dokaza;

(ž) olakšavanje dobrovoljnog pojavljivanja lica u državi ugovornici koja upućuje zahtev;

(z) svaka druga vrsta pomoći koja nije u suprotnosti sa unutrašnjim zakonodavstvom države ugovornice kojoj se upućuje zahtev;

(i) identifikovanje, zamrzavanje i traganje za sredstvima stečenim od kriminala u skladu sa odredbama poglavlja V ove konvencije;

(j) povraćaj sredstava u skladu sa odredbama poglavlja V ove konvencije.

4. Ne utičući na unutrašnje zakonodavstvo, nadležni organi države ugovornice mogu, bez prethodnog zahteva, dostaviti informacije koje se odnose na krivične stvari nadležnom organu druge države ugovornice kada veruju da bi te informacije mogle pomoći tom organu u preduzimanju ili uspešnom okončanju istrage i krivičnog postupka ili dovesti do zahteva koji bi potonja država ugovornica mogla formulisati na osnovu ove konvencije.

5. Dostavljanje informacija shodno tački 4. ovog člana ne sme biti na štetu istrage i krivičnog postupka u državi nadležnih organa koji pružaju te informacije. Nadležni organi koji primaju informacije dužni su da ispune zahtev da pomenute informacije ostanu poverljive, bar privremeno, ili zahtev njihovog ograničenog korišćenja. Međutim, to ne sprečava državu ugovornicu koja ih primi da u svom postupku obelodani informacije koje su oslobađajuće za optuženo lice. U tom slučaju, država ugovornica koja primi informacije obaveštava, pre obelodanjivanja, državu ugovornicu koja je dostavila informacije i, ukoliko se to traži, konsultuje se sa državom ugovornicom koja je dostavila informacije. Ukoliko, u izuzetnom slučaju, prethodno obaveštavanje nije moguće, država ugovornica koja je primila informacije bez odlaganja obaveštava o takvom obelodanjivanju državu ugovornicu koja je dostavila informacije.

6. Odredbe ovog člana ne utiču na obaveze po bilo kom drugom bilateralnom ili multilateralnom ugovoru kojim se, u celosti i delimično, reguliše ili će se regulisati međusobna pravna pomoć.

7. Tačke 9. do 29. ovog člana primenjuju se na zahteve upućene shodno ovom članu ukoliko odnosne države ugovornice nisu vezane nekim ugovorom o međusobnoj pravnoj pomoći. Ukoliko su te države ugovornice vezane takvim ugovorom, primenjuju se odgovarajuće odredbe tog ugovora osim ako se države ugovornice ne saglase da primenjuju tač. 9. do 29. ovog člana umesto pomenutih odredaba. Državama ugovornicama se izrazito preporučuje da primenjuju ove tačke ukoliko one olakšavaju saradnju.

8. Države ugovornice ne mogu odbiti da pruže međusobnu pravnu pomoć predviđenu ovim članom pozivajući se na bankarsku tajnu.

9. (a) U odgovoru na zahtev za pomoć na osnovu ovog člana, u odsustvu dvostrukog kriminaliteta, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev uzima u obzir ciljeve ove konvencije, kao što predviđa član 1;

(b) Države ugovornice mogu odbiti da pruže pomoć predviđenu ovim članom po osnovu nepostojanja dvostrukog kriminaliteta. Međutim, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev dužna je da pruži pomoć koja ne uključuje prinudnu meru, ukoliko je to u skladu sa osnovnim principima njenog pravnog sistema. Takva pomoć se može odbiti kada zahtevi obuhvataju stvari de minimis prirode ili stvari u vezi s kojima su saradnja ili pomoć moguće na osnovu drugih odredbi ove konvencije;

(v) Svaka država ugovornica može da razmotri mogućnost usvajanja mera koje mogu biti potrebne kako bi joj omogućile širi obim pomoći predviđene ovim članom kada ne postoji dvostruki kriminalitet.

10. Lice koje se nalazi u pritvoru ili izdržava kaznu zatvora na teritoriji jedne države ugovornice, čije se prisustvo traži u drugoj državi ugovornici u cilju identifikacije, svedočenja ili pružanja pomoći na drugi način u pribavljanju dokaza u cilju istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka u vezi s krivičnim delima obuhvaćenim ovom konvencijom, može biti prebačeno u drugu državu ugovornicu ukoliko su ispunjeni sledeći uslovi:

(a) takvo lice slobodno i svesno da svoj pristanak;

(b) nadležni organi obe države ugovornice su s tim saglasni, u skladu sa uslovima koje države ugovornice smatraju odgovarajućim.

11. Za svrhe tačke 10. ovog člana:

(a) država ugovornica u koju je lice prebačeno mora imati ovlašćenje i obavezu da prebačeno lice drži u pritvoru, osim ako država ugovornica iz koje je to lice prebačeno ne zahteva drugačije ili da drugačije ovlašćenje;

(b) država ugovornica u koju je lice prebačeno bez odlaganja izvršava svoju obavezu da vrati lice u pritvor države ugovornice iz koje je lice prebačeno kako je unapred dogovoreno ili kako je drugačije dogovoreno između nadležnih organa obe države ugovornice;

(v) država ugovornica u koju je lice prebačeno neće tražiti od države ugovornice iz koje je lice prebačeno da pokrene postupak za izručenje u cilju vraćanja tog lica;

(g) prebačenom licu se priznaje vreme provedeno u pritvoru u državi u koju je prebačeno za izdržavanje kazne koju izdržava u državi iz koje je prebačeno.

12. Ukoliko se država ugovornica iz koje je neko lice prebačeno u skladu s tač. 10. i 11. ovog člana s tim ne saglasi, to lice neće biti krivično gonjeno, držano u pritvoru, kažnjeno ili podvrgnuto bilo kakvom drugom ograničenju lične slobode na teritoriji države u koju je to lice prebačeno u vezi s delima, propustima ili presudama pre napuštanja teritorije države iz koje je prebačeno, bez obzira na nacionalnost.

13. Svaka država ugovornica određuje centralni organ koji ima odgovornost i ovlašćenje da prima zahteve za međusobnu pravnu pomoć, kao i da postupa po njima ili da ih dostavlja nadležnim organima na izvršenje. Ukoliko država ugovornica ima poseban region ili teritoriju s posebnim sistemom međusobne pravne pomoći, ta država može

odrediti poseban centralni organ koji će imati istu funkciju za taj region ili teritoriju. Centralni organi obezbeđuju brzo i pravilno izvršenje ili dostavu primljenih zahteva. Tamo gde centralni organ dostavlja zahtev nadležnom organu na izvršenje, centralni organ dužan je da podstakne nadležni organ da brzo i pravilno postupi po zahtevu. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija mora se obavestiti o centralnom organu određenom u tu svrhu prilikom deponovanja od strane svake države ugovornice instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju ovoj konvenciji. Zahtevi za međusobnu pravnu pomoć ili bilo kakvo saopštenje u vezi s tim dostavljaju se centralnim organima koje odrede države ugovornice. Ovaj uslov ne utiče na prava države ugovornice da traži da joj takvi zahtevi i saopštenja budu upućeni diplomatskim kanalima, a, u hitnim okolnostima, kada su države ugovornice s tim saglasne, po mogućnosti preko Međunarodne policijske organizacije za borbu protiv kriminala.

14. Zahtevi se podnose pismeno ili, ukoliko je moguće, uz pomoć bilo kog sredstva kojim se može proizvesti zapis u pisanom obliku, na jeziku koji je prihvatljiv za državu ugovornicu kojoj se upućuje zahtev, pod uslovima koji toj državi ugovornici omogućuju da utvrdi verodostojnost zahteva. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija obaveštava se o tome koji jezik ili jezici su prihvatljivi za svaku državu ugovornicu prilikom deponovanja njenih instrumenata o ratifikaciji, odobrenju, prihvatanju ili pristupanju Konvenciji. U hitnim okolnostima i kada se države ugovornice s tim saglase, zahtevi se mogu podneti usmeno, ali će odmah biti pismeno potvrđeni.

15. Zahtev za međusobnu pravnu pomoć sadrži:

(a) identitet organa koji podnosi zahtev;

(b) predmet i prirodu istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka na koji se zahtev odnosi i naziv i funkcije organa koji sprovodi istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak;

(v) sažet pregled relevantnih činjenica sem kad je reč o zahtevima za uručenje sudskih dokumenata;

(g) opis tražene pomoći i pojedinosti o bilo kojoj proceduri koju država ugovornica koja upućuje zahtev želi da bude primenjena;

(d) gde je to moguće, identitet, lokaciju i nacionalnost lica na koje se to odnosi; i

(đ) svrhu zbog koje se traže dokazi, informacije ili preduzimanje radnje.

16. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može tražiti dodatne informacije kada to smatra neophodnim u cilju izvršenja zahteva u skladu sa svojim zakonima ili kada se time može olakšati takvo izvršenje.

17. Zahtev se izvršava u skladu sa unutrašnjim zakonodavstvom države ugovornice kojoj se upućuje i, ukoliko to nije u suprotnosti sa unutrašnjim zakonodavstvom države ugovornice kojoj se upućuje i ako je moguće, u skladu s procedurama navedenim u zahtevu.

18. Gde je moguće i u skladu sa osnovnim načelima unutrašnjeg zakonodavstva, kada se neko lice nalazi na teritoriji države ugovornice i treba da bude saslušano kao svedok ili stručnjak od strane sudskih organa druge države ugovornice, prva država ugovornica može, na zahtev druge, dozvoliti da se saslušanje obavi putem video prenosa ukoliko nije moguće ili poželjno da se lice o kojem je reč lično pojavi na teritoriji države ugovornice koja upućuje zahtev. Države ugovornice se mogu dogovoriti da saslušanje obavi sudski organ države ugovornice koja upućuje zahtev uz prisustvo sudskog organa države ugovornice kojoj se upućuje zahtev.

19. Država ugovornica koja upućuje zahtev ne sme, bez prethodne saglasnosti države ugovornice kojoj se upućuje zahtev, dostaviti ili koristiti informacije ili dokaze koje je dobila od države ugovornice kojoj se upućuje zahtev za potrebe istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka osim onih koje je navela u zahtevu. Nijedna odredba ove tačke ne sprečava državu ugovornicu koja upućuje zahtev da u svom postupku obelodani informacije ili dokaze koji su oslobađajući za optuženo lice. U potonjem slučaju, država ugovornica koja upućuje zahtev obaveštava, pre takvog obelodanjivanja, državu ugovornicu kojoj se upućuje zahtev i, ukoliko se to traži, konsultuje se o tome sa državom ugovornicom kojoj se upućuje zahtev. Ukoliko, u nekom izuzetnom slučaju, blagovremeno obaveštenje nije moguće, država ugovornica koja upućuje zahtev obaveštava bez odlaganja državu ugovornicu kojoj se upućuje zahtev o takvom obelodanjivanju.

20. Država ugovornica koja upućuje zahtev može zahtevati da država ugovornica kojoj se upućuje zahtev čuva kao poverljive činjenice i suštinu zahteva, sem u meri u kojoj je to neophodno da se udovolji zahtevu. Ukoliko država ugovornica kojoj se upućuje zahtev ne može da ispuni uslov poverljivosti, ona će o tome odmah obavestiti državu ugovornicu koja upućuje zahtev.

21. Međusobna pravna pomoć se može odbiti:

(a) ukoliko zahtev nije podnet u skladu sa odredbama ovog člana;

(b) ukoliko država ugovornica kojoj se upućuje zahtev smatra da postoji verovatnoća da bi udovoljenje zahtevu bilo na štetu njenog suvereniteta, bezbednosti, javnog reda ili drugih suštinskih interesa;

(v) ukoliko bi organima države ugovornice kojoj se upućuje zahtev bilo zabranjeno unutrašnjim zakonodavstvom da preuzmu traženu radnju u pogledu bilo kojeg sličnog krivičnog dela da je takvo delo bilo predmet istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka u skladu s njihovom jurisdikcijom;

(g) ukoliko bi udovoljenje zahtevu bilo u suprotnosti s pravnim sistemom države ugovornice kojoj se upućuje zahtev kad je reč o međusobnoj pravnoj pomoći.

22. Države ugovornice ne mogu odbiti zahtev za međusobnu pravnu pomoć isključivo na osnovu toga što se smatra da odnosno krivično delo obuhvata i fiskalne stvari.

23. Za svako odbijanje da se pruži međusobna pravna pomoć moraju se navesti razlozi.

24. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev dužna je da udovolji zahtevu za međusobnu pravnu pomoć što je moguće pre i da, koliko je maksimalno moguće, uzme u obzir eventualne krajnje rokove koje je predložila država ugovornica koja upućuje zahtev, a za koje su navedeni razlozi, po mogućnosti u samom zahtevu. Država ugovornica koja upućuje zahtev može podneti razumne zahteve za obaveštenje o stanju i toku mera koje je preduzela država ugovornica kojoj je upućen zahtev radi udovoljenja njenom zahtevu. Država ugovornica kojoj je upućen zahtev odgovoriće na razumne zahteve države ugovornice koja je uputila zahtev, koji se odnose na stanje i tok postupka preduzetog u vezi sa zahtevom. Država ugovornica koja je uputila zahtev odmah obaveštava državu ugovornicu kojoj je upućen zahtev kada tražena pomoć više ne bude potrebna.

25. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može odložiti pružanje međusobne pravne pomoći na osnovu toga da bi ta pomoć ometala istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak u toku.

26. Pre odbijanja zahteva shodno tački 21. ovog člana ili odlaganja pružanja pomoći shodno tački 25. ovog člana, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev konsultuje se sa državom ugovornicom koja upućuje zahtev u smislu razmatranja da li se pomoć može pružiti pod uslovima koje ona smatra neophodnim. Ukoliko država ugovornica koja upućuje zahtev prihvati pomoć pod tim uslovima, ona će ispuniti te uslove.

27. Ne utičući na primenu tačke 12. ovog člana, svedok, stručnjak ili drugo lice koje, na traženje države ugovornice koja upućuje zahtev, pristane da svedoči u postupku ili da pomogne u istrazi, krivičnom gonjenju ili sudskom postupku na teritoriji države ugovornice koja upućuje zahtev, neće biti krivično gonjeno, stavljeno u pritvor, kažnjeno ili izloženo bilo kakvom drugom ograničenju lične slobode na toj teritoriji zbog dela, propusta ili presuda pre napuštanja teritorije države ugovornice kojoj je upućen zahtev. Takav bezbedan tretman prestaje kada svedok, stručnjak ili drugo lice koje, u periodu od petnaest uzastopnih dana ili bilo kom periodu o kome se dogovore države ugovornice, računajući od datuma kada sudski organi službeno obaveste to lice da njegovo prisustvo više nije potrebno, pošto je imalo priliku da otputuje, ipak svojevolski ostane na teritoriji države ugovornice koja upućuje zahtev ili se, pošto je napustilo tu teritoriju, na nju svojom voljom vrati.

28. Redovne troškove udovoljenja zahtevu pokriva država ugovornica kojoj se upućuje zahtev osim ako se države ugovornice ne dogovore drugačije. Ukoliko su potrebni ili će biti potrebni znatniji ili vanredni troškovi da bi se udovoljilo zahtevu, države ugovornice će se konsultovati da bi utvrdile uslove pod kojima će se zahtevu udovoljiti, kao i način na koji će se pokriti troškovi.

29. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev:

(a) dostavlja državi ugovornici koja upućuje zahtev kopije državnih spisa, dokumenata ili informacija koje poseduje, a koji su, shodno njenom unutrašnjem zakonodavstvu, na raspolaganju javnosti;

(b) može, po svom nahođenju, dostaviti državi ugovornici koja upućuje zahtev, u celosti ili delimično, ili pod uslovima koje smatra prikladnim, kopije bilo kojih državnih spisa,

dokumenata ili informacija koje poseduje, a koji, shodno njenom unutrašnjem zakonodavstvu, nisu dostupni javnosti.

30. Države članice, po potrebi, razmatraju mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana koji bi poslužili ciljevima, praktičnoj primeni ili poboljšanju odredaba ovog člana.

Član 47

Prenošenje krivičnog postupka

Države ugovornice dužne su da razmotre mogućnost međusobnog prenošenja postupka u cilju krivičnog gonjenja za delo utvrđeno u skladu sa ovom konvencijom u slučajevima gde se smatra da je takvo prenošenje u interesu odgovarajućeg zadovoljenja pravde, naročito u slučajevima koji uključuju više jurisdikcija, u cilju koncentracije krivičnog gonjenja.

Član 48

Saradnja u primeni zakona

1. Države ugovornice će međusobno tesno sarađivati, saglasno svojim unutrašnjim pravnim i administrativnim sistemima, radi poboljšanja efikasnosti primene zakona u cilju borbe protiv krivičnih dela na koje se odnosi ova konvencija. Države ugovornice će naročito preduzimati delotvorne mere u cilju:

(a) unapređenja i, tamo gde je to potrebno, uspostavljanja kanala komunikacije između njihovih nadležnih organa, agencija i službi radi olakšavanja bezbedne i što brže razmene informacija koje se odnose na sve aspekte krivičnih dela obuhvaćenih ovom konvencijom, uključujući, ukoliko odnosne države ugovornice to smatraju prikladnim, povezanost sa drugim zločinačkim delatnostima;

(b) saradnje sa drugim državama ugovornicama u vođenju istrage u vezi s krivičnim delima obuhvaćenim ovom konvencijom koja se odnosi na:

(i) identitet, prebivalište i delatnosti lica osumnjičenih za učešće u takvim krivičnim delima ili lokaciju drugih lica na koje se to odnosi;

(ii) kretanje sredstava koja potiču od kriminala ili imovine stečene vršenjem takvih krivičnih dela;

(iii) kretanje imovine, opreme ili drugih sredstava korišćenih ili koja se nameravaju koristiti u vršenju takvih krivičnih dela;

(v) obezbeđenja, ukoliko je potrebno, neophodnih elemenata ili količina supstanci za potrebe analize ili istrage;

(g) razmene, ukoliko je potrebno, informacija sa drugim državama ugovornicama koje se odnose na konkretna sredstva i metode korišćene za izvršenje krivičnih dela na koje se

odnosi ova konvencija, uključujući korišćenje lažnog identiteta, falsifikovane, izmenjene ili lažne dokumente i druga sredstva za prikrivanje delatnosti;

(d) olakšavanja efikasne koordinacije između njihovih nadležnih organa, agencija i službi i podsticanje razmene osoblja i drugih stručnjaka, uključujući, u zavisnosti od bilateralnih sporazuma ili aranžmana između odnosnih država ugovornica, upućivanje službenika za vezu;

(đ) razmene informacija i koordinacije administrativnih i drugih mera preduzetih po potrebi u cilju što bržeg utvrđivanja krivičnih dela obuhvaćenih ovom konvencijom.

2. U cilju primene ove konvencije, države ugovornice će razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana o neposrednoj saradnji njihovih organa za primenu zakona, a tamo gde takvi sporazumi ili aranžmani već postoje, mogućnost njihove izmene i dopune. U odsustvu takvih sporazuma ili aranžmana između država ugovornica, države ugovornice mogu ovu konvenciju smatrati osnovom za međusobnu saradnju u primeni zakona u odnosu na krivična dela na koja se odnosi ova konvencija. Kad god je prikladno, države ugovornice će u potpunosti koristiti sporazume ili aranžmane, uključujući međunarodne ili regionalne organizacije, u cilju unapređenja saradnje između svojih organa za primenu zakona.

3. Države ugovornice će nastojati da u okviru svojih mogućnosti sarađuju u otkrivanju krivičnih dela obuhvaćenih ovom konvencijom koja su počinjena korišćenjem savremene tehnologije.

Član 49

Zajedničke istrage

Države ugovornice dužne su da razmotre mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana kojima nadležni organi, u odnosu na stvari koje podležu istrazi, krivičnom gonjenju ili sudskom postupku u jednoj ili u više država, mogu osnovati zajednička istražna tela. U odsustvu takvih sporazuma ili aranžmana, zajedničke istrage se mogu preduzimati na osnovu dogovora od slučaja do slučaja. Države ugovornice na koje se to odnosi dužne su da obezbede da se u potpunosti poštuje suverenitet države ugovornice na čijoj teritoriji treba da se sprovede istraga.

Član 50

Posebne tehnike istrage

1. Da bi borba protiv korupcije bila delotvorna, svaka država ugovornica dužna je da, u meri u kojoj to dozvoljavaju osnova načela unutrašnjeg pravnog sistema i u skladu sa uslovima utvrđenim unutrašnjim zakonodavstvom, preduzima mere koje mogu biti potrebne, u granicama svojih mogućnosti, kako bi omogućila svojim nadležnim organima odgovarajuće korišćenje kontrolisanih isporuka i, ukoliko smatra prikladnim, druge posebne tehnike istrage, kao što su elektronsko ili drugi oblici praćenja i tajne operacije, na svojoj teritoriji, kao i da bi omogućila korišćenje u sudu dokaza koji iz toga proisteknu.

2. U cilju sprovođenja istrage o krivičnim delima obuhvaćenim ovom konvencijom, države ugovornice se ohrabruju da, po potrebi, zaključuju, odgovarajuće bilateralne ili multilateralne sporazume ili aranžmane o korišćenju takvih posebnih tehnika istrage u sklopu saradnje na međunarodnom nivou. Takvi sporazumi ili aranžmani zaključuju se uz puno poštovanje načela suverene jednakosti država i primenjuju se u strogoj saglasnosti sa uslovima tih sporazuma ili aranžmana.

3. U odsustvu sporazuma ili aranžmana pomenutih u tački 2. ovog člana, odluke o korišćenju takvih posebnih tehnika istrage na međunarodnom nivou donose se po principu od slučaja do slučaja i mogu, ukoliko je neophodno, uzeti u obzir finansijske aranžmane i dogovore u pogledu vršenja jurisdikcije od strane država ugovornica na koje se to odnosi.

4. Odluke o korišćenju kontrolisanih isporuka na međunarodnom nivou mogu, uz saglasnost odnosnih država ugovornica, obuhvatiti metode kao što je presretanje i omogućavanje da roba i novčana sredstva nesmetano nastave kretanje ili da budu uklonjeni ili zamenjeni u celosti ili delimično.

Poglavlje V POVRAĆAJ DOBARA

Član 51

Opšta odredba

Vraćanje dobara u skladu sa ovim poglavljem jedno je od osnovnih načela ove konvencije, a države ugovornice u tom pogledu međusobno sarađuju i pružaju pomoć jedna drugoj u najvećoj mogućoj meri.

Član 52

Sprečavanje i otkrivanje transfera sredstava stečenih od kriminala

1. S tim da i dalje važe odredbe člana 14. ove konvencije, svaka država ugovornica dužna je da preduzima mere koje mogu biti potrebne, i koje su u skladu sa njenim zakonima, kojima se od finansijskih institucija pod njenom jurisdikcijom zahteva da provere identitet klijenata, preduzmu razumne korake radi utvrđivanja identiteta korisnika sredstava deponovanih na računima u velikim iznosima i da sprovedu pojačanu kontrolu računa koji se traže ili vode od strane ili u ime pojedinaca kojima su poverene ili su bile poverene istaknute javne funkcije ili članova njihove porodice i bliskih saradnika. Takva pojačana kontrola osmišljena je tako da služi otkrivanju sumnjivih transakcija u cilju prijave nadležnim organima i ne treba da se tumači tako da obeshrabruje ili zabranjuje finansijskim institucijama da posluju sa bilo kojim legitimnim klijentom.

2. Da bi se olakšala primena mera predviđenih u tački 1. ovog člana, svaka država ugovornica dužna je da, u skladu sa svojim zakonima i rukovodeći se relevantnim inicijativama regionalnih, međuregionalnih i multilateralnih organizacija u cilju sprečavanja pranja novca:

(a) izdaje uputstva koja se odnose na kategorije fizičkih ili pravnih lica u odnosu na čije račune će se od finansijskih institucija pod njenom jurisdikcijom očekivati da vrše pojačanu kontrolu, kao i vrste računa i transakcija na koje treba naročito da obrate pažnju, uključujući pravilno otvaranje i vođenje računa i mere koje treba da preduzmu u vezi sa vođenjem evidencije o tim računima; i

(b) ukoliko je prikladno, obaveštava finansijske institucije pod svojom jurisdikcijom, na zahtev neke druge države ugovornice ili na svoju inicijativu, o identitetu pojedinih fizičkih ili pravnih lica u odnosu na čije račune će se od takvih institucija očekivati da vrše pojačanu kontrolu, pored onih koje finansijske institucije mogu drugačije identifikovati.

3. U kontekstu tačke 2(a) ovog člana, svaka država ugovornica dužna je da preduzima mere kako bi obezbedila da njene finansijske institucije vode odgovarajuću evidenciju, tokom određenog vremenskog perioda, o računima i transakcijama lica pomenutih u tački 1. ovog člana, koja treba da sadrži kao minimum podatke koji se odnose na identitet klijenta i, ukoliko je to moguće, korisnika.

4. U cilju sprečavanja i otkrivanja transfera sredstava koja potiču od krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom, svaka država ugovornica primenjuje odgovarajuće i delotvorne mere radi sprečavanja, uz pomoć svojih regulativnih i nadzornih organa, osnivanja banaka koje nisu fizički prisutne i nisu pridružene regularnoj finansijskoj grupi. Štaviše, države ugovornice mogu razmotriti mogućnost da od svojih finansijskih institucija zatraže da odbiju da uspostave ili nastave korespondentske bankarske odnose s takvim institucijama i da vode računa o tome da ne uspostavljaju odnose sa stranim finansijskim institucijama koje dozvoljavaju da njihove račune koriste banke koje nisu fizički prisutne i pridružene regularnoj finansijskoj grupi.

5. Svaka država ugovornica dužna je da razmotri mogućnost uspostavljanja, u skladu sa svojim zakonima, delotvornih finansijskih sistema otkrivanja za odgovarajuće javne funkcionere i predvidi odgovarajuće sankcije za nepoštovanje. Svaka država ugovornica takođe razmatra mogućnost preduzimanja mera koje mogu biti potrebne kako bi se njenim nadležnim organima omogućilo da dele ove informacije s nadležnim organima u drugim državama ugovornicama kada je potrebno sprovesti istragu, postaviti zahtev i izvršiti povraćaj sredstava stečenih vršenjem krivičnih dela utvrđenih ovom konvencijom.

6. Svaka država ugovornica dužna je da razmotri mogućnost preduzimanja mera, po potrebi, a koje su u skladu sa domaćim zakonima, kako bi se od odgovarajućih javnih funkcionera koji imaju interes ili potpis ili drugo ovlašćenje u odnosu na finansijski račun u stranoj zemlji zatražilo da prijave takav odnos odgovarajućim organima i da vode odgovarajuću evidenciju o takvim računima. Takvim merama će se takođe predvideti odgovarajuće sankcije u slučaju nepoštovanja.

Član 53

Mere za neposredan povraćaj imovine

U skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, svaka država ugovornica dužna je da:

(a) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se drugoj državi ugovornici omogući da pokrene građansku parnicu u njenim sudovima radi utvrđivanja tapije ili vlasništva nad imovinom stečenom izvršenjem krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom;

(b) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim sudovima omogući da nalože onima koji su počinili krivična dela predviđena ovom konvencijom da plate nadoknadu ili odštetu nekoj drugoj državi ugovornici kojoj je pričinjena šteta tim krivičnim delima; i

(v) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim sudovima ili nadležnim organima omogući, kada moraju da donesu odluku o konfiskaciji, da uvažavaju zahtev neke druge države ugovornice kao legitimnog vlasnika imovine stečene izvršenjem krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom.

Član 54

Mehanizmi za povraćaj imovine putem međunarodne saradnje u vezi s konfiskacijom

1. U cilju pružanja međusobne pravne pomoći saglasno članu 55. ove konvencije u vezi sa imovinom stečenom izvršenjem ili učešćem u izvršenju krivičnog dela predviđenog ovom konvencijom, svaka država ugovornica, u skladu sa svojim zakonima, dužna je da:

(a) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da sprovedu nalog o konfiskaciji koji je izdao sud neke druge države ugovornice;

(b) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući, tamo gde imaju sudsku nadležnost, da nalože konfiskaciju takve imovine stranog porekla donošenjem presude o krivičnom delu pranja novca ili drugom krivičnom delu koje može biti u okvirima njene jurisdikcije, ili putem drugih procedura predviđenih unutrašnjim zakonodavstvom; i

(v) razmotri mogućnost preduzimanja mera koje mogu biti potrebne da se omogući konfiskacija takve imovine bez krivične presude u slučajevima u kojima se počililac ne može krivično goniti zbog smrti, bekstva ili odsustva ili u drugim odgovarajućim slučajevima.

2. Da bi pružila međusobnu pravnu pomoć na zahtev upućen shodno tački 2. člana 55. ove konvencije, svaka država ugovornica, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, dužna je da:

(a) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da zamrznu ili zaplene imovinu nakon što sud ili nadležni organ države ugovornice koja je uputila zahtev izda nalog o zamrzavanju ili zapleni kojim se državi ugovornici pruža razumna osnova da veruje da postoji dovoljno osnova za preduzimanje takvih mera i da bi imovina na kraju bila podložna nalogu o konfiskaciji u smislu ciljeva tačke 1(a) ovog člana;

(b) preduzme mere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da zamrznu ili zaplene imovinu na zahtev koji pruža razumnju osnovu državi ugovornici

kojoj se upućuje takav zahtev da veruje da postoji dovoljno osnova za preduzimanje takvih mera i da bi imovina na kraju bila podložna nalogu o konfiskaciji za ciljeve tačke 1(a) ovog člana; i

(v) razmotri mogućnost preduzimanja dodatnih mera da se njenim nadležnim organima omogući da sačuvaju imovinu za konfiskaciju, na osnovu hapšenja u inostranstvu ili krivične prijave koja se odnosi na sticanje takve imovine.

Član 55

Međunarodna saradnja u cilju sprovođenja konfiskacije

1. Država ugovornica, koja je primila zahtev neke druge države ugovornice pod čijom jurisdikcijom je krivično delo predviđeno ovom konvencijom, a koji se odnosi na konfiskaciju sredstava stečenih od kriminala, imovine, opreme ili drugih sredstava pomenutih u članu 31. tačka 1. ove konvencije koji se nalaze na njenoj teritoriji, u najvećoj meri u kojoj je to moguće u okviru njenog unutrašnjeg pravnog sistema, dužna je da:

(a) podnese zahtev svojim nadležnim organima u cilju pribavljanja naloga o konfiskaciji i, ukoliko takav nalog bude izdat, njegovog izvršenja;

(b) podnese svojim nadležnim organima, u cilju udovoljenja zahtevu u traženoj meri, nalog o konfiskaciji koji je izdao sud na teritoriji države ugovornice koja upućuje zahtev u skladu sa članom 31. tačka 1. i članom 54. tačka 1(a) ove konvencije ukoliko se on odnosi na sredstva stečena od kriminala, imovinu, opremu i druga sredstva pomenuta u članu 31. tačka 1. koji se nalaze na teritoriji države ugovornice kojoj se upućuje zahtev.

2. Postupajući po zahtevu koji je podnela neka druga država ugovornica u čijoj nadležnosti je krivično delo utvrđeno u skladu sa ovom konvencijom, država ugovornica kojoj je zahtev upućen preduzima mere za identifikovanje, ulaženje u trag i zamrzavanje ili zaplenu sredstava stečenih od kriminala, imovine, opreme ili drugih sredstava pomenutih u članu 31. tačka 1. ove konvencije u cilju konačne konfiskacije koju nalaže bilo država ugovornica koja je podnela zahtev, bilo, u skladu sa zahtevom iz tačke 1. ovog člana, država ugovornica kojoj je zahtev podnet.

3. Na ovaj član primenjuju se odredbe člana 46. ove konvencije *mutatis mutandis*. Pored informacija pomenutih u članu 46. tačka 15. zahtevi podneti shodno ovom članu moraju da sadrže:

(a) u slučaju zahteva koji spada pod tačku 1(a) ovog člana, opis imovine koja treba da bude konfiskovana, uključujući, ukoliko je moguće, lokaciju i, gde je to relevantno, procenjenu vrednost imovine i pregled činjenica na koje se oslanja država ugovornica koja upućuje zahtev koji je dovoljan da omogući državi ugovornici kojoj se upućuje zahtev da zatraži da se izda nalog u skladu sa njenim zakonima;

(b) u slučaju zahteva koji spada pod tačku 1(b) ovog člana, zakonski prihvatljivu kopiju naloga o konfiskaciji na kojem se zasniva zahtev, a koji je izdala država ugovornica koji upućuje zahtev, pregled činjenica i podataka koje se odnose na to u kojoj meri se traži izvršenje naloga, izjavu u kojoj se navode mere koje je preduzela država ugovornica

koja upućuje zahtev kako bi pružila odgovarajuće obaveštenje bona fide trećim stranama i obezbedila nesmetan postupak i izjavu da je nalog o konfiskaciji konačan;

(v) u slučaju zahteva koji spada pod tačku 2. ovog člana, pregled činjenica na koje se oslanja država ugovornica koja upućuje zahtev i opis traženih mera i, ukoliko je moguće, zakonski prihvatljivu kopiju naloga na kojem se zasniva zahtev.

4. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev donosi odluke ili preduzima mere predviđene u tač. 1. i 2. ovog člana u skladu sa odredbama svog unutrašnjeg zakonodavstva i proceduralnim pravilima i u zavisnosti od njih ili bilo kakvim bilateralnim ili multilateralnim sporazumom ili aranžmanom koji je mogu obavezivati u odnosu na državu ugovornicu koja upućuje zahtev.

5. Svaka država ugovornica dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija primerke svojih zakona i propisa kojima se reguliše primena ovog člana i obaveštava ga o eventualnim naknadnim izmenama tih zakona i propisa ili dostavlja njihov opis.

6. Ukoliko država ugovornica odluči da preduzimanje mera navedenih u tač. 1. i 2. ovog člana uslovi postojanjem odgovarajućeg ugovora, ta država ugovornica smatraće ovu konvenciju neophodnom i dovoljnom ugovornom osnovom.

7. Saradnja u okviru ovog člana može se takođe odbiti ili se privremene mere mogu ukinuti ukoliko država ugovornica kojoj se upućuje zahtev ne dobije dovoljne i blagovremene dokaze ili ukoliko je vrednost imovine minimalna.

8. Pre ukidanja bilo koje privremene mere preduzete shodno ovom članu, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev će, gde god je to moguće, pružiti priliku državi ugovornici koja upućuje zahtev da iznese razloge u prilog produženja trajanja takve mere.

9. Odredbe ovog člana ne mogu se tumačiti tako da budu na štetu prava bona fide trećih strana.

Član 56

Posebna saradnja

Bez štete po svoje unutrašnje zakonodavstvo, svaka država ugovornica nastojaće da preduzme mere kojoj će joj omogućiti da, bez štete po vlastitu istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak, dostavi nekoj drugoj državi ugovornici bez njenog prethodnog zahteva podatke o sredstvima koja potiču od krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom, kada smatra da bi otkrivanje takvih podataka moglo pomoći državi ugovornici koja ih primi u pokretanju ili sprovođenju istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka ili bi moglo dovesti do upućivanja zahteva te države ugovornice u okviru ovog poglavlja Konvencije.

Član 57

Povraćaj i raspolaganje dobrima

1. Imovina koju država ugovornica konfiskuje shodno članu 31. ili članu 55. ove konvencije se otuđuje, uključujući i vraćanjem prvobitnim legitimnim vlasnicima, shodno tački 3. ovog člana, od strane te države ugovornice u skladu sa odredbama ove konvencije i njenim unutrašnjim zakonodavstvom.

2. Svaka država ugovornica dužna je da usvoji takve zakonske i druge mere, u skladu sa osnovnim načelima domaćeg zakonodavstva, koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da vrate konfiskovanu imovinu, kada postupaju po zahtevu neke druge države ugovornice, u skladu sa ovom konvencijom, uzimajući u obzir prava bona fide trećih strana.

3. Država ugovornica kojoj se upućuje zahtev će, u skladu sa članom 46. i članom 55. ove konvencije i tač. 1. i 2. ovog člana:

(a) u slučaju pronevere javnih sredstava ili pranja proneverenih javnih sredstava kao što je navedeno u članu 17. i članu 23. ove konvencije, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa članom 55. i na osnovu konačne presude donete u državi ugovornici koja upućuje zahtev, što je uslov od kojeg država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može odustati, vratiće konfiskovanu imovinu državi ugovornici koja upućuje zahtev;

(b) u slučaju sredstava koja potiču od bilo kog drugog krivičnog dela obuhvaćenog ovom konvencijom, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa članom 55. ove konvencije i na osnovu konačne presude donete u državi ugovornici koja upućuje zahtev, što je uslov od kojeg država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može odustati, vratiće konfiskovanu imovinu državi ugovornici koja upućuje zahtev, kada država ugovornica koja upućuje zahtev razumno uveri u svoje prvobitno vlasništvo nad takvom konfiskovanom imovinom državu ugovornicu kojoj se upućuje zahtev ili kada država ugovornica kojoj se upućuje zahtev prizna štetu pričinjenu državi ugovornici koja upućuje zahtev kao osnovu za vraćanje konfiskovane imovine;

(v) u svim drugim slučajevima, prioritetno će razmotriti mogućnost vraćanja konfiskovane imovine državi ugovornici koja upućuje zahtev, vraćanje te imovine njenim prvobitnim vlasnicima ili nadoknade žrtvama kriminala.

4. Gde to odgovara, ukoliko države ugovornice ne odluče drugačije, država ugovornica kojoj se upućuje zahtev može odbiti razumne troškove nastale u vezi sa istragom, krivičnim gonjenjem ili sudskim postupkom koji su doveli do vraćanja ili otuđenja konfiskovane imovine shodno ovom članu.

5. Gde to odgovara, države ugovornice mogu takođe posebno razmotriti mogućnost zaključenja sporazuma ili međusobno prihvatljivih aranžmana za konačno regulisanje konfiskovane imovine, po principu od slučaja do slučaja.

Član 58

Finansijska obaveštajna jedinica

Države ugovornice sarađuju jedna s drugom u cilju sprečavanja i borbe protiv transfera sredstava koja potiču od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, kao i u cilju unapređenja puteva i načina za povraćaj takvih sredstava i razmotriti u tom smislu

mogućnost uspostavljanja finansijske obaveštajne jedinice koja bi bila odgovorna za prijem, analizu i dostavljanje izveštaja o sumnjivim finansijskim transakcijama nadležnim organima.

Član 59

Bilateralni i multilateralni sporazumi i aranžmani

Države ugovornice razmotriće mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana u cilju unapređenja efikasnosti međunarodne saradnje koja će se uspostaviti shodno ovom poglavlju Konvencije.

Poglavlje VI TEHNIČKA POMOĆ I RAZMENA INFORMACIJA

Član 60

Obuka i tehnička pomoć

1. Svaka država ugovornica, u meri u kojoj je to potrebno, pokreće, razrađuje ili poboljšava posebne programe obuke za svoje osoblje odgovorno za sprečavanje i borbu protiv korupcije. Takvi programi obuke mogu se, između ostalog, odnositi na sledeće oblasti:

(a) delotvorne mere za sprečavanje, otkrivanje, sprovođenje istrage, kažnjavanje i suzbijanje korupcije, uključujući korišćenje metoda prikupljanja podataka i vođenja istrage;

(b) izgradnju kapaciteta za razvoj i planiranje strateške politike za borbu protiv korupcije;

(v) obuku nadležnih organa u vezi sa pripremom zahteva za međusobnu pravnu pomoć koji ispunjavaju uslove ove konvencije;

(g) evaluaciju i jačanje ustanova, upravljanje u javnim službama i upravljanje finansijama, uključujući javne nabavke, kao i privatni sektor;

(d) sprečavanje i suzbijanje transfera sredstava koja potiču od krivičnih dela utvrđenih u skladu sa ovom konvencijom i povraćaj tih sredstava;

(đ) otkrivanje i zamrzavanje transfera sredstava koja potiču od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom;

(e) praćenje kretanja sredstava koja potiču od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, kao i metoda koji se koriste u transferu, prikrivanju ili kamufliranju tih sredstava;

(ž) prikladne i efikasne zakonske i administrativne mehanizme i metode za lakše vraćanje sredstava koja potiču od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom;

(z) metode koji se koriste za zaštitu žrtava i svedoka koji sarađuju sa sudskim organima;
i

(i) obuku vezanu za nacionalne i međunarodne propise i učenje stranih jezika.

2. Države ugovornice, u skladu sa svojim kapacitetom, razmatraju mogućnost da jedna drugoj pruže tehničku pomoć u najvećoj mogućoj meri, posebno u korist zemalja u razvoju, u okviru svojih odgovarajućih planova i programa za borbu protiv korupcije, uključujući materijalnu podršku i obuku u oblastima pomenutim u tački 1. ovog člana, kao i obuku i pomoć i međusobnu razmenu odgovarajućeg iskustva i specijalističkih znanja, što olakšava međunarodnu saradnju država ugovornica na planu izručenja i međusobne pravne pomoći.

3. Države ugovornice u potrebnoj meri pojačaću napore da maksimalno unaprede operativne aktivnosti i aktivnosti u pogledu obuke u međunarodnim i regionalnim organizacijama i u okviru relevantnih bilateralnih i multilateralnih sporazuma i aranžmana.

4. Države ugovornice razmotriće mogućnost da, na zahtev, pruže pomoć jedna drugoj u pogledu evaluacije, izrade studija i istraživanja koja se odnose na vrste, uzroke, posledice i troškove korupcije u svojim zemljama, u cilju razvoja, uz učešće nadležnih organa i društva, strategija i akcionih planova za borbu protiv korupcije.

5. Da bi olakšale povraćaj sredstava koja potiču od krivičnih dela predviđenih ovom konvencijom, države ugovornice mogu sarađivati u pogledu dostavljanja imena stručnjaka koji bi mogli pomoći u postizanju ovog cilja.

6. Države ugovornice razmotriće mogućnost korišćenja subregionalnih, regionalnih i međunarodnih konferencija i seminara u cilju unapređenja saradnje i tehničke pomoći i podsticanja rasprave o problemima od zajedničkog interesa, uključujući posebne probleme i potrebe zemalja u razvoju i zemalja čije su privrede u tranziciji.

7. Države ugovornice razmotriće mogućnost uspostavljanja mehanizama na dobrovoljnoj osnovi u cilju davanja finansijskog doprinosa naporima zemalja u razvoju i zemalja čije su privrede u tranziciji da primene ovu konvenciju putem programa i projekata tehničke pomoći.

8. Svaka država ugovornica razmatra mogućnost davanja dobrovoljnih doprinosa Uredu Ujedinjenih nacija za borbu protiv droga i kriminala u svrhu podsticanja, preko tog ureda, programa i projekata u zemljama u razvoju u cilju primene ove konvencije.

Član 61

Prikupljanje, razmena i analiza podataka o korupciji

1. Svaka država ugovornica, u konsultaciji sa stručnjacima, razmatra mogućnost analiziranja tendencija u vezi s korupcijom na svojoj teritoriji, kao i okolnosti u kojima se vrše krivična dela korupcije.

2. Države ugovornice razmatraju mogućnost zajedničke razrade i korišćenja, kao i putem međunarodnih i regionalnih organizacija, statističkih podataka i analitičke ekspertize vezane za korupciju i informacija u cilju razrade, koliko je to moguće, zajedničkih definicija, standarda i metodologija, kao i informacija o najboljim praksama za sprečavanje i borbu protiv korupcije.

3. Svaka država ugovornica razmatra mogućnost praćenja svoje politike i tekućih mera za borbu protiv korupcije i donošenja ocena o njihovoj delotvornosti i efikasnosti.

Član 62

Ostale mere: primena Konvencije putem ekonomskog razvoja i tehničke pomoći

1. Države ugovornice preduzimaju mere koje vode optimalnoj primeni ove konvencije u meri u kojoj je to moguće, putem međunarodne saradnje, uzimajući u obzir negativne efekte korupcije na društvo uopšte, naročito na održiv razvoj.

2. Države ugovornice uložice konkretne napore u meri u kojoj je to moguće i u koordinaciji jedna s drugom, kao i s međunarodnim i regionalnim organizacijama, u cilju:

(a) unapređenja saradnje na raznim nivoima sa zemljama u razvoju, kako bi ojačale njihov kapacitet za sprečavanje i borbu protiv korupcije;

(b) povećanja finansijske i materijalne pomoći za podršku naporima zemalja u razvoju usmerenim ka uspešnom sprečavanju i borbi protiv korupcije, kao i pružanju pomoći kako bi uspešno primenile ovu konvenciju;

(v) pružanja tehničke pomoći zemljama u razvoju i zemljama čije su privrede u tranziciji kako bi im se pomoglo u zadovoljavanju njihovih potreba u pogledu primene ove konvencije. U tom smislu države ugovornice nastoje da daju adekvatne i redovne doprinose koji će se uplaćivati na poseban račun u tu svrhu u okviru mehanizma finansiranja Ujedinjenih nacija. Države ugovornice mogu takođe, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom i odredbama ove konvencije, posebno razmotriti mogućnost uplate na taj račun izvesnog procenta novca ili odgovarajuće vrednosti sredstava stečenih od kriminala ili imovine konfiskovane u skladu sa odredbama ove konvencije.

(g) ohrabrenja ili ubeđivanja drugih država odnosno finansijskih institucija da im se pridruže u njihovim naporima u skladu sa ovim članom, naročito putem obezbeđenja većeg broja programa obuke i savremene opreme namenjene zemljama u razvoju kako bi im se pomoglo u ostvarivanju ciljeva ove konvencije.

3. U meri u kojoj je to moguće ove mere neće biti na štetu postojećih obaveza u pogledu pomoći inostranstvu ili drugih aranžmana o finansijskoj saradnji na bilateralnom, regionalnom ili međunarodnom nivou.

4. Države ugovornice mogu zaključiti bilateralne ili multilateralne sporazume ili aranžmane o materijalnoj i logističkoj pomoći, uzimajući u obzir finansijske aranžmane

neophodne da bi sredstva međunarodne saradnje predviđena ovom konvencijom bila delotvorna, kao i za sprečavanje, otkrivanje i suzbijanje korupcije.

Poglavlje VII MEHANIZMI PRIMENE

Član 63

Konferencija država ugovornica Konvencije

1. Ovim se uspostavlja Konferencija država ugovornica Konvencije u cilju poboljšanja kapaciteta i saradnje država ugovornica radi ostvarenja ciljeva izloženih u ovoj konvenciji, kao i unapređenja i revizije njene primene.
2. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija saziva Konferenciju država ugovornica najkasnije godinu dana posle stupanja Konvencije na snagu. Nakon toga, redovni sastanci Konferencije država ugovornica održavaće se u skladu sa poslovnikom koji usvoji Konferencija.
3. Konferencija država ugovornica usvaja poslovnik i pravila kojima se reguliše odvijanje aktivnosti navedenih u ovom članu, uključujući pravila koja se odnose na prijem i učešće posmatrača, kao i na pokrivanje troškova koji nastanu zbog obavljanja tih aktivnosti.
4. Konferencija država ugovornica postiže dogovor o aktivnostima, procedurama i metodama rada na ostvarenju ciljeva iz tačke 1. ovog člana, uključujući:
 - (a) olakšavanje aktivnosti od strane država ugovornica iz čl. 60. i 62. i Poglavlja II do V ove konvencije, uključujući podsticanje davanja dobrovoljnih doprinosa;
 - (b) olakšavanje razmene informacija među državama ugovornicama o strukturi i trendovima korupcije i o uspešnim praksama za sprečavanje i borbu protiv nje, te za vraćanje sredstava stečenih od kriminala, objavljivanjem, između ostalog, relevantnih informacija kao što je pomenuto u ovom članu;
 - (v) saradnju s odgovarajućim međunarodnim i regionalnim organizacijama i mehanizmima i nevladinim organizacijama;
 - (g) pravilno korišćenje relevantnih informacija koje su pripremili drugi međunarodni i regionalni mehanizmi za sprečavanje i borbu protiv korupcije kako bi se izbeglo nepotrebno dupliranje rada;
 - (d) povremenu reviziju primene ove konvencije od strane država ugovornica;
 - (đ) davanje preporuka za poboljšanje ove konvencije i njene primene;
 - (e) konstatovanje potreba država ugovornica u tehničkoj pomoći vezanoj za primenu ove konvencije i davanje preporuka o eventualnoj akciji koju može smatrati potrebnom u tom pogledu.

5. Za svrhe tačke 4. ovog člana, Konferencija država ugovornica stiče potrebna znanja o merama koje su preduzele države ugovornice u primeni ove konvencije i teškoćama na koje su u tome naišle, putem informacija koje one pružaju i dopunskih mehanizama koje Konferencija država ugovornica može uspostaviti.

6. Svaka država ugovornica pružiće Konferenciji država ugovornica informacije o svojim programima, planovima i praksama, kao i o zakonskim i administrativnim merama u cilju primene ove konvencije, u skladu sa zahtevima Konferencije država ugovornica. Konferencija država ugovornica ispitaće najefikasniji način primanja informacija i postupanja po njima, uključujući između ostalog, informacije primljene od država ugovornica i nadležnih međunarodnih organizacija. Mogu se takođe uzeti u obzir prilozi primljeni od relevantnih nevladinih organizacija koje su propisno akreditovane u skladu s procedurama o kojima će odlučiti Konferencija država ugovornica.

7. Shodno tač. 4. do 6. ovog člana, Konferencija država ugovornica, ukoliko to smatra potrebnim, uspostaviće podesan mehanizam ili telo za pružanje pomoći u cilju uspešne primene Konvencije.

Član 64

Sekretarijat

1. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija obezbeđuje Konferenciji država ugovornica ove konvencije potrebne usluge sekretarijata.

2. Sekretarijat:

(a) pomaže Konferenciji država ugovornica u obavljanju aktivnosti pomenutih u članu 63. ove konvencije i vrši pripreme i pruža potrebne usluge prilikom zasedanja Konferencije država ugovornica;

(b) na zahtev, pomaže državam ugovornicama u pružanju informacija Konferenciji država ugovornica kao što predviđa član 63. tač. 5. i 6. ove konvencije; i

(v) obezbeđuje potrebnu koordinaciju sa sekretarijatima odgovarajućih međunarodnih i regionalnih organizacija.

Poglavlje VIII ZAVRŠNE ODREDBE

Član 65

Primena Konvencije

1. Svaka država ugovornica preuzima neophodne mere, uključujući zakonske i upravne mere, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, kako bi obezbedila ispunjavanje obaveza iz ove konvencije.

2. Svaka država ugovornica može usvojiti striktnije i ozbiljnije mere od onih predviđenih ovom konvencijom u cilju sprečavanja i borbe protiv korupcije.

Član 66

Rešavanje sporova

1. Države ugovornice nastoje da sporove koji se odnose na tumačenje i primenu ove konvencije reše pregovorima.
2. Eventualni spor između dve ili više država ugovornica koji se odnosi na tumačenje ili primenu ove konvencije koji se ne može rešiti pregovorima u razumnom roku podnosi se na arbitražu na zahtev jedne od tih država ugovornica. Ukoliko, nakon šest meseci od datuma zahteva za arbitražu, te države ugovornice nisu u stanju da se dogovore o organizaciji arbitraže, bilo koja od tih država ugovornica može podneti spor Međunarodnom sudu pravde putem zahteva u skladu sa Statutom Suda.
3. Svaka država ugovornica može prilikom potpisivanja, ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja ovoj konvenciji, izjaviti da ne smatra da je obavezuje tačka 2. ovog člana. Druge države ugovornice neće obavezivati tačka 2. ovog člana u odnosu na bilo koju državu ugovornicu koja je izrazila takvu rezervu.
4. Svaka država ugovornica koja je izrazila rezervu u skladu s tačkom 3. ovog člana može u svako doba povući tu rezervu obaveštavanjem generalnog sekretara Ujedinjenih nacija u tom smislu.

Član 67

Potpisivanje, ratifikacija, prihvatanje, odobrenje i pristupanje

1. Ova konvencija je otvorena svim državama za potpisivanje od 9. do 11. decembra 2003. godine u Meridi, Meksiko, a nakon toga u sedištu Ujedinjenih nacija u Njujorku do 9. decembra 2005. godine.
2. Ova konvencija je takođe otvorena za potpisivanje regionalnim organizacijama za ekonomsku integraciju pod uslovom da je bar jedna država članica takve organizacije potpisala ovu konvenciju u skladu s tačkom 1. ovog člana.
3. Ova konvencija podleže ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju. Instrumenti o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija. Organizacija za regionalnu ekonomsku integraciju može deponovati svoje instrumente o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju ukoliko je to učinila bar jedna njena država članica. U instrumentima o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju ta organizacija navodi do koje mere je nadležna u odnosu na pitanja koja se regulišu ovom konvencijom. Ta organizacija takođe obaveštava depozitara o svakoj eventualnoj promeni u pogledu obima njene nadležnosti.
4. Ova konvencija je otvorena za pristupanje bilo kojoj državi ili regionalnoj organizaciji za ekonomsku integraciju čija je bar jedna država članica postala članica ove

konvencije. Instrumenti o pristupanju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija. Prilikom pristupanja regionalna organizacija za ekonomsku integraciju izjavljuje u kojoj meri sebe smatra nadležnom u odnosu na pitanja koja se regulišu ovom konvencijom. Ta organizacija takođe obaveštava depozitara o svakoj eventualnoj promeni u pogledu obima svoje nadležnosti.

Član 68

Stupanje na snagu

1. Ova konvencija stupa na snagu devedesetog dana nakon datuma deponovanja tridesetog instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju. Za svrhe ove tačke eventualni instrument koji deponuje regionalna organizacija za ekonomsku integraciju ne smatra se kao dodatni instrument uz one koje su deponovale države članice te organizacije.

2. Za svaku državu ili regionalnu organizaciju za ekonomsku integraciju koja ratifikuje, prihvati, odobri ili pristupi ovoj konvenciji nakon deponovanja tridesetog instrumenta u tom smislu, ova konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon datuma deponovanja odgovarajućeg instrumenta te države ili organizacije ili na dan stupanja ove konvencije na snagu shodno tački 1. ovog člana u zavisnosti od toga koji je od ta dva datuma kasniji.

Član 69

Izmene i dopune

1. Po isteku pet godina od stupanja na snagu ove konvencije, država ugovornica može predložiti izmenu ili dopunu Konvencije i dostaviti je generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, koji nakon toga obaveštava države ugovornice i Konferenciju država ugovornica o predloženoj izmeni i dopuni u cilju razmatranja i donošenja odluke o predlogu. Konferencija država ugovornica će uložiti sve napore za postizanje konsenzusa o svakoj izmeni i dopuni. Ukoliko svi napori za postizanje konsenzusa budu iscrpeni, a ne postigne se dogovor, za usvajanje takve izmene i dopune biće potrebna, u krajnjem slučaju, dvotrećinska većina glasova država ugovornica koje prisustvuju sastanku i koje glasaju.

2. Regionalne organizacije za ekonomsku integraciju koriste svoje pravo glasa iz ovog člana, kada je reč o pitanjima za koja su nadležne, u onom broju koji je jednak broju njihovih država članica koje su i članice ove konvencije. Te organizacije ne koriste svoje pravo glasa ukoliko njihove države članice ne koriste svoje pravo glasa i obratno.

3. Izmena i dopuna koja se usvoji u skladu s tačkom 1. ovog člana podleže ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju država ugovornica.

4. Izmena i dopuna koja se usvoji u skladu s tačkom 1. ovog člana stupa na snagu u odnosu na državu ugovornicu nakon devedeset dana od datuma deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju te izmene i dopune kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

5. Po stupanju na snagu, izmena i dopuna postaje obavezna za države ugovornice koje su u tom smislu izrazile svoju saglasnost. Ostale države ugovornice i dalje obavezuju odredbe ove konvencije i eventualne ranije izmene i dopune koje su te države ugovornice ratifikovale, prihvatile ili odobrile.

Član 70

Otkazivanje

1. Država ugovornica može otkazati ovu konvenciju pismenim obaveštenjem generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija. Otkazivanje stupa na snagu nakon godinu dana, računajući od datuma kada generalni sekretar primi obaveštenje.
2. Regionalna organizacija za ekonomsku integraciju prestaje da bude članica ove konvencije kada je sve njene države članice otkazu.

Član 71

Depozitar i jezici Konvencije

1. Za depozitara ove konvencije određen je generalni sekretar Ujedinjenih nacija.
2. Original ove konvencije, čiji su tekstovi na arapskom, engleskom, francuskom, kineskom, ruskom i španskom jeziku podjednako verodostojni, deponovaće se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

U potvrdu čega su dole potpisani opunomoćenici, propisno ovlašćeni u tu svrhu od strane svojih vlada, potpisali ovu konvenciju.

ČLAN 3

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SCG - Međunarodni ugovori".